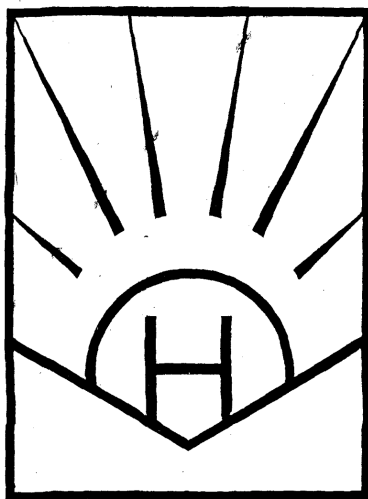

ÁRKOSSY KÁROLY

**MIÉRT LETTEM
NEMZETISZOCIALISTA ?**

Ára: 30 fillér.

BUDAPEST, 1938.
HELD JÁNOS KÖNYVNYOMDÁJA, II., MECSET-U. 8.

Bevezetőként.

Lehetek-e én, a volt szociáldemokrata, meggyőződéses nemzetiszocialista ?

Fontosnak tartom, hogy — minden félreértés és félremagyarázhatás elkerülése végett — mindenekelőtt erre a kérdésre feleljek.

Nem restatelem bevallani, hogy — gondolkodó szocialista lévén — időnként egyik-másik meggyőződésem megváltozott. Erről azonban a jelen füzetben csak dióhéjban fogok számot adni, de szándékom egy később megírandó tanulmányomban behatóbban is foglalkozni a dologgal.

Belátom, hogy amikor „*A gondolatszabadság nevében*” és az elkobzott „*Állásaink előtt ezernyi halott fekszik*” című könyveimet megírtam, mint igazságot kutató és fejlődő gondolkodó sok kérdésben nem láttam még úgy a tisztán megismert dolgok összefüggéseit és okait, mint most utólag.

De akkor is, miként most is, a legteljesebb érdektelenséggel és a legőszintébb közvetlenséggel nyilvánítottam ki szocialista meggyőződésemet. Már akkor is kockáztattam egzisztenciámat nyílt színvallással, de nem vonakodom azt kockáztatni ma sem, mert mindent rendíthetetlen szocialista alapmeggyőződésemért teszek. Akkor, mint közalkalmazottnak, elsőnek említett könyvemért nyugdíjba kellett vonulnom, másodiknak említett könyvemért pedig három havi szabadságvesztésre Ítélték és kevés híján a nyugdíjamat is elvesztettem. Mindezekre el voltam készülve, mégsem haboztam meggyőződésemért harcba szállani. Tudom, hogy most is érhetnek kellemetlenségek, de ezek sem riaszthatnak vissza attól, hogy fejlődött szocialista meggyőződésemnek nyilvánosságot adjak.

Azt pediglen, hogy tíz év előtt a szociáldemokrata párt tagja lettem, hogy a pártnak éveken át agilis munkatársa voltam, csep-

pet sem tartom magamra nézve dehonesztálonak most, amikor még fokozottabb lelkesedéssel és meggyőződéssel a nemzetiszocializmus harcosa lettem. *Nem az mértékadó reám nézve, hogy honnan jövök, hanem az, hogy merre tartok.*

Mindezeket pedig nem mentségként vagy igazolásomként, hanem tisztán ténymegállapításként éreztem szükségesnek előrebo-
csájtani.

Budapest, 1938. június havában.

Árkossy Károly.

I.

Miért lettem szocialista?

E kérdésre csak általánosságban felelek ezúttal, mert csupán azt szándékozom kihangsúlyozni most, hogy ami szocialistává tett, az változatlanul azzá tesz jelenleg is.

Már a világháború előtti állapotok is megmozdították igazságotkutató értelmem szociális lelkiismeretét az uralkodó igazságtalanságokkal szemben. Szocialista öntudatosságom azonban csak a világháborút követő években fejlődött teljessé:

Akkor, amikor azt kellett tapasztalnom, hogy nem történt tanulságlevonás a múlt bűneiből és hibáiból s amikor meg kellett állapítanom, hogy a vesztes háború sem eredményezte a népnemzeti erők felszabadulását, mert az ország katasztrófájáért elsősorban felelős politikai irányzat zavartalanul tovább hatalmaskodhatott. Pedig nyilvánvaló volt, hogy ez a politikai irányzat képtelen az országot ismét talpraállítani. S ez csakhamar igazolódott is, amikor minden sikertelenségéért csakis a trianoni békediktátumot okolta, holott magában hordotta tehetetlenségének minden okát.

Parlamentarizmusunkat, amely a nyíltszavazásos választási rendszeren épült fel, erkölcstelennek tartottam, mert sohasem a teljes jogkiterjesztettség felépült igazi népakaratnak, hanem a jogfosztottságnak és a megfélemlített vagy megvásárolt szolgalelkűségnek a kifejezője volt. Nem is tekinthettem tehát egyébként, mint a nem becsületes és nem őszinte politikusok érvényesülési ugródeszkájának.

Ez álpárliamenti rendszerünk velejárójának Ítélttem meg, hogy országpolitikánkat nem annyira a nemzetnépi közérdekűség, mint a szűklátókörű önzések, a nagyvagyonfélétek és a vagyonharácsolási ambíciók érdeklonásága befolyásolta.

A magyar társadalom osztályokra szakítottóságát pedig mindennél tragikusabb állapotnak tekintettem, mert annak tulajdonítottam, hogy a magyarság szaporasága és fejlődése valósággal megakadt s hogy ennek következtében nem tudott még nemzetünk olyan átütőerejű népi egységbe forrni, amellyel az új történelmi és szociális hivatást betöltő nemzetek sorába léphetett volna.

A szellemi és fizikai munkások kiuzsorázottságát s a liberálkapitalizmus önkényének való kiszolgáltatottságát pedig nemcsak embertelen rabszolgapfüggésnek, hanem nemzetpusztító állapotnál? is tekintettem.

De látnom kellett ugyanakkor középosztálybeli polgárságunk súlyos bűnét is a nemzet dolgozóival és nincstelenjeivel szemben, amely abban merült ki, hogy polgárságunk szűkkeblű begubózottsága és tragikomikus kurtanemesi gögje miatt sehogy sem tudott sors- és érdekközösségre lépni a magyar paraszttal és munkással. Mert polgárságunk e részvétlensége és közönye szolgáltatva ki dolgozóinkat és nincstelenjeinket a marxizmus nemzetköziséget hirdető, zsidók által vezérelt szervezeteinek.

Katasztrófálisan antiszociálisnak és nemzetpusztítónak tartottam továbbá igazságtalan vagyon- és jövedelemelosztásunk rendszerét, a megélhetést drágító és majdnem lehetetlenné tevő kartelliktatúrákat, valamint a gazdaságilag és politikailag is túltengőn hatalmaskodó bankkapitalizmust.

Végzetes hibának — hogy úgynemondjam elmaradottságnak — minősítettem földbirtokrendszerünk megmerevedettségét is, amely a latifundiumoknak még mindig törvényes védelmet biztosított és már eleve elbuktatott minden komolyabb földreformkísérletet ... Mert e rendszernek tulajdonítottam, hogy a magyarság túlnyomó része nincstelen szegény, a legprimitívebb — majdnem állati — életkörülményeket is eltűróen igénytelen, önbizalmát vesztett, önálló vállalkozásokra képtelen és túlzóan konzervatív.

Hiszen e nagybirtokrendszer nem volt indifferens tényező végeredményében abban sem, hogy a zsidóság szégyenletes gazdasági hegemoniája bekövetkezhetett. Súlyos láncszem ő e körmönfont folyamat létrejöttében.

Elszomorító jelenségként mutatkozott számomra továbbá az úton-útfélen komolytalanul hangoskodó magyarkodás is, amely öblöshangú fráziskodásai mellett azért nyugodtan tudta eltűrni, hogy milliónyi magyar testvér koldusszegény nyomort szenvedjen, kivándoroljon, időelőtt pusztuljon, egykézen, semmikézen vagy családot irtson.

Majd végtelenül lesújtónak találtam, hogy a magyar nép, amely a háború legnagyobb vesztese volt, a háborút követő időknek is a legnagyobb vesztese maradt, míg ezzel szemben ugyanazok az idegen fajúak lettek a háborút követő konjunktúrák élősdierei, akik már a háborús idők haszonélvezői és fölzői voltak.

Pedig éppen ez utóbbiak telhelelensége miatt sem volt képes a letiport haza eléggé hálás lenni azokkal szemben, akik a háborús honvédelem hőseiként megrokkantak és elszegényedtek.

A vesztés háborút követő antiszociális kormányainkat pedig magánál a vesztett háborúnál is nagyobb nemzeti csapásnak vettem. Kétségbeejtőnek találtam, hogy éppen akkor, amidőn a legnagyobb szociális megértéssel kellett volna viseltetni az államalkotó magyar néppel szemben, mindössze légbepuffogó szólamok hangztatásával és szociális sebeinket gyógyítani még nem képes olaj-

cseppek elcseppentéseiben merült ki kormányaink minden ténykedése. Pedig az ilyen olaj cseppek csak injekciós segítségét jelentek, amelyek révén a betegség csak meghosszabbodott.

Nem csodálkoztam azonban ezen sem, mert hiszen közéletünk napos oldalain jóformán csak hipokraták és gerinctelenek süt-kéreztek.

A zsidó-liberalista kenyérharcban pedig — amely az arányborjú imádatának a jegyében zajlik — tapasztalnom kellett, hogy a magyar nép keresztény erényeivel, becsületességével, őszinteségével és szerénységével nem konkurrensképes faktor. Mert ebben a harcban főként olyanok boldogulhatnak, akik rutinosokká váltak a képmutatásban, hazudozásban, csalásban, szélhámoskodásban, törvények kijátszásában és mindenféle hamis szolgálalkúságokban: Vagyis azok, akik már mesterei az elesett haldoklók és a hullák feletti nyüzsgésben, amely mesterség csak folytatása és öröksége annak a többezeréves palesztinai héber immoralitásnak, amit sajnos ezideig csak szét-szétiszórtak, de még meg nem semmisítettek a történelem tisztítóviharai.

Az emberi tragédiák között pedig azokat tartottam a legmegrendítőbbeknek és gondolkodóbaejtőknek, amelyeknek a társadalmi élehetlenség a közvetlen felidézőjük. Mint például azokat, amelyeket liberálkapitalista és feudalista társadalmi rendünk gazdasági anarchiája s az azzal járó kétségbeejtő tömegnyomor, a családalapítás és fenntartás kilátástalansága és megannyi más mesterséges torlasza idéz elő.

S megdöbbenett, hogy ilyen állapotok közepette a család- és gyermekvédelem annyira kezdetleges és jelentéktelen még, hogy szinte a semmivel határos. De megértettem a helyzetet, mert tisztában voltam azzal, hogy e kérdések megoldhatatlansága szerves összefüggésben áll azzal a vérből és könnyekből is aranyat sajtolni tudó bérabszolgaságot fenntartó rendszerrel, amit a liberálkapitalizmus képvisel.

És annál disszonánsabbul hatott aztán reám ilyen állapotok mellett bizonyos hatósági közegek kétféle bánásmódja, illetve hivatalos hatalmukkal való visszaélése, akik aszerint tanúsítottak ilyen vagy olyan magatartást valakivel szemben, miszerint az illető jómódú vagy szegény ember volt-e. Mert a „keztyűs kézzel” vagy a „pofozó kézzel” való különbségtevést mindenkor csak anti-szociális fegyelmezetlenség és igazságtalankodó szolgálalkúság kifejezőjének tekintettem. De tetézte mindenkor visszatetszésemet az ilyen eseteknél az is, ha az illetők fölötteseik nem igen akarták észrevenni az ilyen kinövéseket vagy nem igyekeztek kellő eréllyel végetvetni azoknak.

Életeszmémnek éreztem mindig, hogy harcoljak az elnyomottak felszabadításáért. Habár nem voltam híve sohasem a legtágabb értelemben vett szabadságeszmének, amelyről tudtam, hogy az csak a gyengébbek elnyomásával járhat. Ezzel szemben mindenkor csak olyan igazán népi és közérdekű szabadság gondolatért hevültem, amely nemcsak szabadságot, de nyugodt megélhetést is tud biz-

tofüáni Minden dolgozónak. Mert mi haszna egy népnek az olyan saahadságjogokból, amelyek nem jelentenek egyúttal a számára a és nyugodt megélhetést?

Szocialistává kellett lennem továbbá a Habsburg-restauráció állandó veszélye miatt is. Mert mit sem tartottam veszélyesebbnek a magyarságra nézve, mint azt, ha a legitimisták célkitűzéseiket elérnék. Nyilvánvalónak láttam ugyanis, hogy a Habsburg-restauráció csak a régi plutokrata, arisztokrata, feudális és hierarchikus előjogok fenntartásával összhangban születhetett volna meg.

Amellett felháborított, hogy néhány főpap és néhány keresztény párt még a katolikus vallás felhasználásával is készült a népet félrevezetni és ezt olyan abszurd mentalitással átítatni, mint-ha jó katolikus csak legitimista lehetne.

Aztán bizonyos papok álkereszténykedése győzött meg arról is, hogy csak mint szocialista követhetem Krisztus félre nem magyarozott evangéliumi tanításait. Az olyan papoké, akik kényelmesebb feladatra vállalkozva, inkább a gazdagok, mint a szegények kiszolgálásán fáradoztak azáltal, hogy az alázatosságról, béketúrésról és lemondásról szóló krisztusi tanításokat főként a nyomoruk miatt lázongó nincstelenek felé hirdetgették, csakhogy ilyenformán csittítgassák le azokat, az antikrisztust követők érdekében.

Nagyon bántott továbbá a nép félrevezettségének a tudata is. Főként az, hogy a nép mennyire nem képes még felismerni a maga igazi érdekeit s hogy mennyire lovalható mindenféle úri demagógia részéről még a saját legelemibb érdekei ellen is.

De lázongóvá tett az ifjúság helytelen nevelése is. Mert magyar nemzetünk jövője elleni merényletnek vettem azt, ahogyan s amilyen szellemben magyar ifjúságunkat nevelték. Miután nevelési rendszerünk irányelvei nem irányultak még realitásra, gyakorlatiségra, önérzetes és helyes gondolkodásra, őszinte igazságszeretetre, hanem ellenkezőleg, elsősorban avult, fejlődéstgátló külsőségek és formaságok tiszteletére, naiv illúziókban való hívesre, gondolkodástól való irtózásra, proligyülőletre, szolgálalkúségre, zavaros és ellentmondásos hazaszeretetre, béketúrő alázatosságra, áltekinélyek tiszteletére s ehhez hasonló, múltbamerülő princípiumokra.

Végül pedig a kultúránk egyoldalúsága és degeneráltsága is felháborított, amennyiben az is teljesen a liberálkapitalista szellem szolgálatában állt. Annak a pénzszaiga szellemnek a szolgálatában, amely színházakban, orfeumokban, kávéházakban, bárókban, szalonokban és korzókon csak a „léboló” léha, érzékiek és erkölcstelen „jampeckreatúrák” Ínyére és kielégítésére törekedett. Mialatt pedig elszomorodottan tapasztalnom kellett, hogy ez a szemétdombi kultúra miként nyomja el az igazi emberi eszmények> az embert emberebbé tevő nagy érzések és gondolatok, a szociális igazságokért harcoló értelmi hősök kultúráját s miként juttatja azt hamupipőke sorsra vagy végezetül a mártíromság tomlőceibe.

S mivelhogy ilyenformán a liberális sajtó részéről is kézenfekvő volt, hogy mindig csak az uralkodó pénzhatalmasságokat szolgálják és ezért ugyancsak elárulója kényszerült lenni minden nemzetnépi közérdekűségnek, e sajtót sem illehettem másként, mint legteljesebb megvetéssel. Vagyis ismétlem, ezek a közvetlen és közvetett okok voltak azok, amelyek meggyőzték arról, hogy csakis a szocializmus gyökeres rendszerváltozást hozó társadalmi átalakulása jelentheti a magyarság számára is azt az eszmecélt, amely egy jobb és tökéletesebb világot építhet fel a korhadó gerendázatú régi helyén.

Ezért lettem és ezért vagyok szocialista!

II.

Miért lettem a szociáldemokrata párt tagja?

Mert ez a párt volt az egyetlen törvényesen elismert, magát szocialistának tartó párt, s mert a magam korrektségéből és becsületességéből kiindulva, jóhiszeműen feltételeztem róla, hogy komolyan szolgálja a szocialista célkitűzéseket a liberálkapitalizmus nagy anarchiájával és szörnyű rémuralmával szemben.

A keresztény szocialistákat sajnos az első perctől kezdve sem tekinthettem komolyan elfogadható szocialistáknak, mert nyilvánvaló volt, hogy legitimista főpapok befolyása alatt álló párt csupán, amelybe a jámborabb elégedetlenkedők, a kevésbé harcias munkások és kisiparosok tömörültek.

Mert tíz év előtt a nemzetiszocializmus jóformán még ismeretlen fogalom volt s mert névtelenül új szocialista párt alakítására nem gondolhattam, anélkül, hogy akár a legnemzetibb alapon állva is, kommunistagyanússá ne váljak az akkori divat szerint, amely mindenkit, aki csak szavát merte emelni a nemzetgyilkos igazságtalanságok és gazságok ellen, azonnyomban az állami és társadalmi rend felforgatására törő kommunista izgatóként került először a rendőrségi vallatások alá, majd a vádlottak padjára és végezetül az ismeretlenség homályába.

Amikor tíz év előtt szocialista meggyőződésemmel a párt tagja lettem, persze nem ismertem még a párt szervezeti felépítettségét, még kevésbé örökös vezéreinek igazi élet és jellemrajzát, miután sohasem voltam képes felületes impressziók alapján Ítélni intézmények és emberek felett. S most utólag meg kell állapítanom, hogy sokkal több jó tulajdonságot és becsületes szándékot tétéleztem fel e párttól és vezéreitől, mint amilyenekkel elenyészően kismértékben rendelkeznek.

Magától értetődik, sokáig azt hittem és az volt a meggyőződésem, hogy a szociáldemokrata párt erejével és legális küzdelmeivel is ki lehet vívni — bizonyos idő alatt — a belső rendcsinálást, a belső revíziót.

De alaposan megtévesztett akkoriban az is, hogy ez a párt volt jóformán az egyedüli, amelyik úton-útfélen, gyűléseken és sajtójában, parlamentben és a törvényhatóságokban állandó hangadója volt az ország szociális problémáinak, a dolgozók bér- és munkaügyeinek, valamint a szabadságjogokon és szabadságeszményeken esett sérelmeknek. Ismétlem, ezek a megnyilatkozások nagyon megtévesztettek, mert persze fel sem mertem volna tétélezni, hogy mindezek csak szemfényvesztések, komoly szándék nélküli handabandázások.

Másrészt több gerinccsúszást is vártam a párt vezetési részéről, olyan férfias kiállásokat, felelősségvállalásokat és önfeláldozásig menő fanatikumot, amelynek nyomát is alig találhattam.

Végül az is megtévesztett, hogy a pártnak néhány kétségkívül komoly és meggyőződéses keresztény eltagja is volt, ami bizalmatlankeltő volt számomra.

S nem tagadom, mindjárt kezdetben is szemembe ötlöttek a hibák, úgy a párt konstrukcióját, mint személyeit és politikai taktikáit illetően, de abban bizakodtam, hogy idővel lehetséges lesz olyan belső tisztogató folyamatot megindítani, amellyel eltávolíthatók mindazok az élről, akik felelősei minden szervezeti, gyakorlati hibának.

III.

Miért léptem ki a szociáldemokrata pártból? Személyi sérelmek nem értek.

Mint ahogyan annak idején szocialista meggyőződéselem alapján csatlakoztam a szociáldemokrata párthoz és ugyancsak szocialista meggyőződéselem miatt vonultam passzivitásba néhány év előtt a pártéletben, éppen úgy szocialista meggyőződéselem alapján váltam ki most magából a pártból is.

Tízéves párttagságom alatt személyi sérelmek sohasem értek. Ellenkezőleg, csak megbecsüléssel és szívesen fogadták legkülönbözőbb szolgálataimat. 1931-ben a dorogi választókerületben országgy. képviselőnek is jelölt a pártvezetőség, anélkül, hogy erre kértem volna. S én e jelölteget csak kötelességérzetből vállaltam. Segítségemre volt a párt abban is, hogy nyomdájában három könyvem, kellő hitelnnyújtás mellett napvilágot láthatott. Válságos anyagi helyzetemben szellemi szükségmunkásnak is felvették a fővároshoz. A párt közvetlen alkalmazottja azonban sohasem voltam. Habár gyakran szerepeltem fáradhatatlan agitátoraként és szónokaként.

Mégis kiváltam a pártból, tisztult és fejlődött szocialista meggyőződésből és az alább felsorolt okokból.

Zsidó vezérekkel nem lehet komolyan és becsületesen szolgálni a népi érdekeket.

Kezdetől fogva érthetetlen és lehetetlen helyzetnek tartottam azt, hogy keresztény magyar munkások politikai pártját zsidók vezessék, ha százszor is internacionalistáknak vallották magukat úgy a pártvezérek, mint a párttagok. Nem antiszemitizmusból tettem akkor ez észrevételemet, hanem azért, mert meg voltam győződve arról, hogy még a legtehetségesebb és legbecsületesebb zsidók is alkalmatlanok arra, hogy vezetésük alatt a magyar dolgozókkal komoly szocialista mozgalmat lehessen csinálni. És pedig a következő okoknál fogva:

A magyar dolgozók, de főként a földmunkásság olyan százados averzióval viseltetik a zsidókkal szemben, hogy sohasem tudna teljes bizalommal lenni olyan vezérekhez, akiknek javarésze zsidó. A nép ugyanis érzi és tudja, hogy a zsidók már csak faji tulajdonságaiknál fogva sem lehetnek őszinte érdekvédői.

S ebben teljesen igazat kell adnunk a magyar népnek, mert valóban a zsidó, még ha szocialista is, már faji jellegénél fogva is a legantiszociálisabb és a legegocentrikusabb típus. Igazolja ezt minden terület, ahol zsidó tevékenykedik s ahol a hatalmaskodás felé tör minden cselekedete. Mert a zsidó, ha csak lehetséges nagykapitalista igyekszik lenni. Ha ez nem sikerül neki vagy belátja, hogy erre sanszai nincsenek, akkor is csak félfokkal adja lejebb. Ilyenkor beéri, ha igazgató, vezérigazgató, főrendező, dirigens, hírlapszerkesztő, munkásvezér, művész, író, filmrendező, prókátor, orvos vagy esetleg banktisztviselő lehet. (Stern Samu szerinti nincstelen!) Alább azonban csak a legritkább esetben adja. A fizikai munkát megveti, fizikai munkásnak csak a legvégsőbb kényszerhelyzetben megy. Akkor is a könnyebb és jobban megfizetett, félig szellemi munkát vállalja csupán, mint pld. a nyomdai, grafikai és ezekhez hasonló szakmát.

Érthető tehát, ha e párt, amely zsidók vezérletével indult a harcba, sohasem lehetett átütőerejű, sikeres harcokat megvívó és a dolgozók részéről országosan elismert és követett párt.

A magyar dolgozók mindig csak fajtájukból és sorsközösségükből származó emberekbe helyezhetik bizalmukat és soha zsidó intellektuelekbe. Ezt réges-régen tudomásul vehette volna a szociáldemokrata párt, mert most már lekészt arról, hogy levonja ennek az igazságnak a konzekvenciáit.

Akik nem az eszméért, hanem az eszméből élnek.

Amilyen a vezérkar, olyan a hadsereg. Ha tehát egy pártnak a vezérkara csak az eszmékből élő hivatalnokokból és szatócsokból áll és nem az eszméért élő-haló, példaadó harcosokból, akkor ne is csodálkozzunk azon, hogy nem lehet hódító ereje.

De kérdem, hogyan is lehetnének eszmehősök a szociáldemokrata vezérek, amikor folytonosan csak a túl óvatos megalkuvás és bátortalanság a főismérvük s ha magát a pártot is üzleti- és állásérdekeltségekké sülyesztették?

S vajon egy mozgalom torkolhat-e máshová, ha fővezérei zsidók, alvezérei pedig csak azért keresztények, hogy a keresztény dolgozók tömegei felé cégéreskedjenek?

Hogyan hirdethetik tehát az ilyen csak megfontoltan szájkodni tudó, túlóvatoskodó bürokrata-szocialisták, hogy a dolgozó tömegeknek náluknál hivatottabb vezérei nincsenek és nem lehetnek? Mert hogy nem becsületes meggyőződésből, hanem csak üzletből az egyszer bizonyos!

Meddő pártéletük.

Először kissé meglepett, hogy a párt valóban önkéntes tagjainak a száma igen csekély, annyira csekély, hogy a progresszív és rendes tagdíjakból befolyó összegekből még a kerületi szervezetek helyiségbéreit sem igen lehetne fedezni. Ezt azzal magyarázták, hogy a szakszervezetek tagjai úgymint kényszeradót fizető kültagjai a pártnak. Igaz, hogy csak néhány filléres a szakszervezeti tagok pártadója, de azok nagy számánál fogva mégis jelentős összege rüg. Ennek az alapjából szokták pótolni a munkásotthonaikat fenntartani nem képes kerületi pártszervezetek vagy csoportok helyiségeinek kiadásait.

Azután meglepett, hogy a pártszervezeti helyiségeket a keddi pártnapokon meglehetősen gyéren és rendszerint ugyanazok a személyek látogatták. Ritkán tűnt fel egy-egy új arc. Pedig az összes budapesti és budapestkörnyéki pártszervezetek életét ismerem, akár a szakszervezetekét, mert valamennyibe bejáratos voltam. Amikor pedig megtudtam, hogy a pártélet állandó résztvevőinek 50-60%-a máris lekötelezettje vagy alkalmazottja a különböző félhivatalos gazdasági intézményeiknek s hogy a többiek legnagyobb része is vár valami nem közérdekű ellenszolgálatot a párt központjától bizonyos funkcióvállalások és munkateljesítmények fejében, sokat vesztett előttem morális szempontból is e párt tagtábor.

Tatterzáli nagygyűléseik sem imponáltak soha, mert semmit jelentőnek láttam, ha a legnagyobb agitáció után sem tudtak 15-20.000 embernél többet összehozni másfélmilliós fővárosunkból és perifériáiról.

Megfigyeltem, hogy agitációs seregszempléikről is mindig családottan távoztak megjelent törzsvendégeik, miután gyűléseik előadói alig tudtak meggyőzést gyakorolni. Hiszen még az aktuális vonatkozásoktól színesebb politikai és gazdasági helyzetnek elfogult szemüvegen át történt ismertetéseit is többnyire unottan hallgatta a hallgatóságuk. Úgy is mondhatnám egykedvűen, kritikátlanul, mert szónokaik százszor agyoncsépett közhelyeket, már jól

ismert jelszavakat vagy dikciókat darálgattak csak, melyek végső refrénje mindig ez volt: szerezz új tagokat, fizess a pártadót, járassd a Népszavát.

Ha pedig akadtak, akik nemcsak udvarias fejbólogatásokkal és langyos tapsokkal honorálták az előadókat, hanem hozzászólásaikkal vitát is kíséreltek provokálni, az ilyenek sohasem nyilatkozhattak meg teljes őszinteséggel, mert az elvtelen érdekeltek jelenlevő törzshada nyomban letorkolta őket, mint a mozgalmat „destruálni akaró bolsi agent provokátorokat”.

Hogyne kellett volna hát idővel komolytalannak találnom, meggyőződéses szocialista munkástársaimmal együtt, a szociáldemokrata párt e lendületnélküli „hatalmas tömegeinek” egy-helyben topogó, tehetetlenségre ítélt és jövőtlen pártéletét? ...

Demokratapárt, amelyben nincsen demokrácia.

Azt szokták mondogatni a szociáldemokrata vezérek az ellenzékieskedő, elégedetlen tagjaiknak, „turbulens elemeiknek”, amit az egykori nyílt szavazásos álpárlamentarizmus idején is mondogattak a kormányok az ellenzéknek: tessék, szavaztassák ellenünk az országot, ha tudják, hiszen mindenkinek meg van adva a lehetőség, hogy ellenünk szavazzon ...

És nyugodt cinizmussal mondhatják ezt, mert hiszen évenkénti pártkongresszusukon, ahol a vezéri mandátumok eldőlnék, sohasem a párttagok titkos szavazása, hanem a szocdem. pártkormány érdekeinek megfelelően kijelölt küldöttek szavaznak. S hozzá nem is annyira a pártszervezetek, mint a szakszervezetek plurális szavazó joggal felruházott kiküldöttei. Hogyne válhatna tehát könnyen érthetővé az, hogy miért nem fektet nagyobb súlyt a magas pártvezetőség a tagok toborozására! Mert hiszen — nyilvánvaló — mennél nagyobb lenne a tagok létszáma, annál veszélyeztetebb lenne vezérkedésük feltolakodottsága. Gondolhatták: minek is strapáinak tehát magukat — a tömegek elől illetően megfutamodott pártvezérek — több tag után, amikor államilag monopolizált munkáspártként úgyszólván nyugodtan deklamálhatnak mindenkor az összmunkásság nevében. S nemde, mi szükségük is van ilyen körülmények között arra, hogy a maguk portáján is komolyan vegyék a demokráciát?

Elég ha a keresztény munkásokat és kispolgárokat tudják becsapni vele. Persze, hogy nem lesznek bolondok, — ha éppenséggel nem muszáj — titkos szavazás útján megkérdezni a munkásság összességének a véleményét és akaratát arranézve, hogy kik legyenek a vezérek?

Ne csodálkozzon tehát senki azon, ha a magyar munkásság képtelen a maga pártjának tekinteni az ilyen szemfényvesztők által vezetett pártot. S nem kell-e komikusnak, súlytalannak találnia azt, ha az ilyen áldemokratikus párt diktatúrát mer kifogásolni bizonyos hatalmaskodó áldemokráciától? Igaz, hogy ezt csak

az általuk igazgatott népcirkusz kedvéért teszi, no meg azért, hogy ezzel is hízelegjen a liberálkapitalizmusnak, mint fővédnökének. Ki ne mondhatná tehát róluk, hogy semmivel sem jobbak ama rossz papoknál, akik vizet prédikálnak, de bort isznak és nem a szegények, hanem a gazdagok érdekvédői.

Mert csak villámhárítói a jogos munkáslázongásoknak.

Ha csupán abból a szempontból bírálók is, hogy az örökös szocdem. fővezérek olyan liberal-kapitalista rendszerben és olyan nyíltszavazásos parlamentarizmus mellett vállaltak jóstallumos mandátumokat, amelyben azokkal mitsem kezdhetnek, máris megkeltene állapítanunk, hogy alávaló munkásárulást követnek el. Avagy elképzelhető-e, hogy ezek az álnéptribünök ne lennének tisztában azzal, hogy ilyen belpolitikai adottságok mellett semmi célja sem lehet az ő harcmódoruknak? Ugyan, hogyan is tételezhetnénk fel róluk ilyen logikátlanságot és naivitást, amikor nyilvánvaló, hogy egyéb gondjuk sincsen, mint parlamenti és törvényhatósági mandátumaikat biztosítani. Mert azzal bizony hiába érvelnek nekünk, hogy az is előnyt jelent a munkásmozgalomnak, hogy ők a mentelmi jog védelme alatt jobban szájaskodhatnak. Mert ezt aztán képtelen elhinni nekik egyetlen józan munkásember is.

Ám nemcsak parlamenti szereplésük munkásárulás, hanem munkásmozgalmi szereplésük is: Amikor például olyan bérharcokra tüzelik a munkásságot, amelyből eleve nyilvánvaló, csak vesztésként kerülhet ki. Mert hiszen a liberal-kapitalisták társadalmi rendjében, ha nagyritkán győzelmesen fejeződik is be valamelyik szakmai munkásság bérharca, végeredményben és lényegileg nem érhetnek célt a munkások, mert a kapzsi nagykapitalisták nyomban úgy megrágítják — a megadott béremelés ürügye alatt — az életet, hogy ott vannak, ahol voltak. De talán érthető lenne még az ilyesmi, ha például azért provokálnának ilyen kilátástalan harcot, hogy e harcok hevében fejlesszék és edzék legalább a dolgozók öntudatát, szervezettségét és harci aktivitását. De őket ez a cél sem vezérelte soha, hanem csak az, hogy ezalatt a párnázott bőrajtók mögött a „maguk javára”, de a munkások bőrére megegyezhessenek a nagykapitalista gyárosokkal. Mert ha sikerült ilyenformán megegyezniük azokkal, úgy azonnal takarodót fúvatnak a bérharcukat végsőkéig megharcolni elszánt munkásoknak és siettek kijelenteni, hogy a továbbiakért nem hajlandók felelősséget vállalni. De kérdezzük csak a munkásságot hányszor hagyták így cserben őket ezek a nyugalmukat féltő és megalkuvó pártcézárok?

Hogyne túrné meg tehát szívesen még egy legreakciósabb kormányzat is az ilyen erkölcsi rothadásnak és munkásárulásnak a pártját?... Mert hiszen éppen az ilyenféle léte biztosíthatja legjobban afelől, hogy ilyen pártnak sohasem lehetnek mindenre el-

szánt, fanatikus harcostömegei. S bizonyára örömmel is látja, ha a dolgozó tömegek illeténi demoralizálásának, destruálásának és akcióképtelenné tevésének a szerepét egy ilyen magát szocialistának valló párt vállalja magára. Dehát részesül is indirekt szubvenciós támogatásban éppen eléggé a liberálkapitalisták intézményei részéről.

És mindegyre, vajjon nem mondhatják-e teljes joggal a keresztény magyar munkástömegek, hogy ilyen aljas eszmeárulási szerepre is csak zsidók képesek vállalkozni?

S vajjon nem kérdezhetnék-e ezek után a munkások tízezrei azt is, hogy hol is állhatna ma már a magyar munkásmozgalom, ha nem lettek volna évtizedek óta zsidó vezérei? ...

Felelőtlen harcmodor strohmanok fedezékeiből.

Kommunisták mondták egyszer nekem, hogy szociáldemokrata vezérek még véletlenül sem kerülnek a börtönök vagy fogházak rácsai mögé. És úgylátszik, ebben az egy megállapításukban igazuk volt, mert valóban, közel egy évtizedes szociáldemokrata párttagságom alatt sem tapasztalhattam, hogy hivatalos pártvezéreink egyetlen egyszer is olyan rossz fiúk lettek volna, amiért őket is detyiba dughatták volna.

Pedig tévedés azt hinni, mintha nem vitézkednének azért ők is törvénybeütköző kijelentésekkel. Csakhogy azzal a különbséggel, hogy e merészségeikért nem a saját, hanem más hátát tartják a bírák elé. Afféle szegény strohamokét. akik szívesen vállalják a „szent munkásvezéri” ügy érdekében a néhány havi szabadságtalanság dicstelen mártíromságát. Hiszen ebben a mai nyomorúságban könnyen találhatnak dús asztalaik morzshulladékaiért is ágrólszakadt szegény ördögöket, akik még a lelküket is eladogatni készek, kegyelmes-szociáldemokrata fővezéreiknek. Dehát mit csinálnak szegények, amikor ez is élet- és kenyérkereseti lehetőség?

Tudom jól, szocialista munkástartestvéreim, ti is sokszor csóváltattok fejeiteket az ilyen esetekre, avagy azokra a hivatalos fővezéri mosakodásokra, amelyekkel úgy próbálták megmagyarázni nektek az ilyen felelősségvállalások előli bujkálásokat: Dehát elvtársak, mégsem lehet ilyen kellemetlenségeknek kitenni a kényelemhez szokott és egy percig sem nélkülözhető nagyvezérkari pártlumenjeinket, akikkel — majdnem azt is mondhatni — eszménk „él vagy hal, győz vagy bukik” ...

Kisemberek tolakodó, de nem megbízható prókátorai.

El kell ismernünk, nincsen olyan ügyes és fürge lendületű tolakodnitudás a zsidók különféle típusa között, mint amilyennel éppen a szociáldemokrata zsidók rendelkeznek. Senki sem tudja náluknál jobban megjátszani a kisemberek tolakodó védelembe

vevését, következésként azoknak érdekszerük rúdjaiba való fogását.

Él kell ismerni ezen a téren aztán mesterien értik a „gescheft”-et. Hiszen csak a sajtójukat kell megfigyelnünk és már is meggyőződhetünk arról, hogy éber szemfülességgel egyetlen alkalmat sem mulasztanak el kimutatni, mennyire a szívükön viselik a kapitalizmus minden bérabszolgájának, éhező nincstelenjének vagy olyan sérelmezettjének ügyét, akinek visszatartják a bérét, akivel durván bánnak, akinek nem adják meg a kijáró betegségleyezési járulékot, akit munkaközben ér baleset és így tovább.

El kell ismerni, emberien megható az ilyen védelme a letiportaknak és szegényeknek — ha valóban tiszta emberszeretetből fakad. Csakhogy és itt következik a „de”-k egész sorozata: vajjon az ő fentnevezett nagy ügybuzgalmuk is ezen alapszik? ... Vagy valami más fontosabb érdeken is? ... Nem inkább azon-e, hogy ez a prókátorkodás nagyszerű megélhetést biztosít azoknak, akinek ez mesterséget jelent.

Mert ha így áll az ügy, akkor csakugyan nem lehet többé komoly probléma szociáldemokrataéknak, hogy prókátorkodásaiknak meg is tudjanak felelni. Elvégre nem a reklám, az eszmei cél a fontos túlanyagias mivoltuk szerint, mint az, hogy ezt a jól menő üzérkedést, azaz pardon, jól menő boltot fenn is lehessen tartani.

Elvégre nem azért minden hájjal megkent zsidók ők, hogy határtalan vakmerőséggel ne vállalkozhassanak, akár a leglehetőlenebbre is, ha egyszer üzletet jelenthet az.

Mert tény és való, hogy a mások bajaival és nyomorúságaival való zsidó-üzérkedés, csak éppen azoknak nem jelenthet komoly támogatást, akiknek az „érdekében” történik.

Bizonyos folyton kiütköző faji szolidaritás.

A párt zsidó fővezérei és keresztény alvezérei hiába tagadják és mondják váltig nevetségesnek, alaptalannak, hogy jóformán minden szavuk és cselekedetük a zsidó faji öntudat és szolidaritás jegyében születik meg. Tények és világos logikai összefüggések ezrei bizonyítják ezt, amit éveken keresztül magam sem tudtam feltételezni ezen, úgynevezett „szocialistákról”.

Avagy csak egészen véletlen talán — hogy mindjárt a fejénél kezdjük kutatni a bűz okát —, hogy egy olyan pártnak, amelynek a tagjai legalább hetven százalékban keresztények, mégis kb. 70 százalékban zsidók a vezetői, akárcsak gazdasági intézményeiknél is? Úgy látszik, olyan véletlen ez is csak, mint amilyen az is, hogy a liberál-kapitalizmus vállalatainak az élén jóformán kizárólag zsidók állnak.

Sokkal tisztábban és világosabban fejeződik azonban ki e részükről immár titkolhatatlan faji szolidaritás a Népszava naponkénti hasábjain. Különösen mostanában, amikor a szocializmus ügye másodrendű kérdéssé degradálódott e lapnál, a zsidóknak védelemre szorultsága következtében.

Ha tehát valaki antiszemitává szeretne válni, de ez sehogysikerült eddig neki, melegen ajánlom az illetőnek, hogy csak egy félévig olvassa figyelemmel ezt az újságot. Garantálom, hogy a legkitűnőbb antiszemita kurzusokat is pótolhatja ez a szórákozása.

Elismerem, hogy a szociáldemokrata párt felvirágozása valóban az oda bevonult zsidó intellektuelleknek köszönhető, de az is bizonyos, hogy a pártba befészkelődött zsidók egyben alapos üzletet is fabrikáltak abból. De hiszen ehhez joguk is volt, mert hát a szociáldemokrácia valóban csak a zsidóérdekek érdekében kifejlődött liberálkapitalizmus szülötte. Igaz, kissé torz szülöttje, de azért még sem vitatható tőle a zsidó burzsoázia anyasága, amelynek köldökzsinórján csüng napjainkban is.

Így hát nem szükséges csodálkoznunk azon, ha nagy materialista vallásalapítójukat nem is annyira mint szocialista teorettert emlegetik a halhatatlan zsenik felhős magasságában, hanem mint a legszenzációsabb zsidó lángészt és félistent.

A szocializmus ószeresei csupán.

Bizony, nagyot változik néha a világ képe, mert egyre többen akadnak, akik körömszakadtáig vitatják, hogy a szociáldemokraták nem is szocialisták. Érvelésük erre nézve a következő: a szocializmus és demokrácia fogalma egymástól lényegileg annyira eltérő, hogy soha semmiféle formában sem hozható közös nevezőre, s hogy ezért egyik sem tűrheti meg a másikat. E felfogásban annyiban osztozom, hogy a liberál-kapitalista demokrácia, mint áldemokrácia, valóban sohasem férhet össze a szocializmussal. Mert míg az előbbi speciálisan zsidó faji termék, addig a szocializmus kimondottan krisztusi eszmeiség.

Nem egészen véletlen tehát, hogy a szociáldemokraták csak „szociál”-oknak és nem szocialistáknak nevezik magukat. És igazuk van, mert a szocializmus legnagyobb árulói nem is nevezhetik magukat szocialistáknak.

S ha mégis szocialistáknak szeretnének látszani a munkások előtt, megfigyelhetjük, mást sem tesznek, mint ószereskednek a szocialista elméletek réges-régen lomtárba került tóteleivel. Pedig mily szánalmas nézni őket, amikor a marxizmusnak általuk össze-zavart magyarázataival akarják még mindig traktálni a munkásokat csakhogy ezalatt zavartalanul folytathassák kisdud érdekjátékaikat.

A demokrata szociálok üzleti vállalkozása.

A szociáldemokrata párt kétséget kizáróan zsidó tagjai kitűnő üzleti érzékének köszönheti, hogy olyan gazdasági fundamentummal rendelkezik, különféle mellék és alvállalatai, révén, hogy akkor is egzisztálhatna mint látszólagos nagy és erős párt, ha csak néhány ezer párttagja maradna. Sőt mondhatjuk; e fun-

damentumai nélkül — eszméi zavartságánál fogva, már régen meg is szűnt volna. Ami tehát még tartja benne a lelket nem más, mint maga a kapitalizmus. Igazi materialista mottója lehetne tehát: idealizmusból nem lehet megélni.

El kell ismerni, üzleti vállalataik jól vannak megszervezve. Ezek szépséghibája csak az, hogy bár nagyjában a munkások fil-léreiből létesültek, azok tiszta haszna mégsem a munkásoké, hanem zsidó vezetőiké. Hivatalos lapjuk, a Népszava sem rossz üzleti vállalkozás, de mivel nagyon is üzleti lett, túlvatos hangjával és szordinós elvi álláspontjai miatt, régen nem alkalmas már arra, hogy őszinte szocialista álláspontot képviseljen. S érdekes megfigyelni, hogy a lap aránylag milyen sok hirdetési megbízást kap. Holott előfizetőinek a száma aránylag csekély. De úgylátszik a zsidó kapitalista vállalatok, afféle jóindulat-megvásárlásnak tekintik azt, ha a szociáldemokraták lapjában hirdetnek. Azt remélve ennek fejében, hogy a lap kíméletes lesz velük szemben bizonyos kellemetlen munkáskérdésekben. S ebben nem is kell csalatkoznok.

Egyébként jól értenek e vállalatok ügyes ügynökei ahhoz, hogy úgy a Székesfővárostól, mint az OTL, MABI-tól és más közintézményektől nem csekély jövedelmeket jelentő hirdetési és nyomdai megbízásokat kapjanak.

Így tehát a helyzet az, ha eszmeileg nem is, de anyagilag mégis biztosított e párt léte mindaddig, amíg működését — mint a magyar munkásság félrevezetéséből erkölcsi és anyagi tőkét kovácsoló — inmorális és nemzetnépi érdekeket károsító zsidó kapitalista pártot törvényesen be nem tiltják.

A fasizmus elleni gyűlölködésük igazi oka.

A szociáldemokrata párt, amely elsősorban zsidó és csak másodsorban szolgál némi munkásérdekeket is, magától értetődően semmiféle más olyan szocialista célkitűzést nem hajlandó akceptálni, amit nem ő hirdet s amit más akar megvalósítani. Zsidós mentalitásával ugyanis minden más szocialista pártban csak „piszkos konkurenciát” lát.

Érthető tehát, ha a legtajtékozabb dühvel és gyűlölködéssel, a létére legveszedelmesebb nemzetiszocialista pártok ellen fordul és ezeket igyekszik mindenféle hazudozással, ferdítéssel és kiélezéssel diszkreditálni. Ugyanis, az fáj neki ezek részéről a legjobban, hogy zsidók kizárásával keresztény erkölcsi és nemzeti alapon merészelnék küzdeni a dolgozók szocialista társadalmi rendjéért. Érti ugyanis, hogy ezen alapon sokkal előbb valósítható meg a szocialista társadalmi rend, mint ama szociáldemokrácián keresztül, amely a zsidó kapitalista mocsár hínárjainak foglya. A legkétségbeejtőbbnek találják azonban a szociáldemokraták azt, hogy a magyar dolgozók testvérisége, a paraszt, a munkás és a középosztály egymásra találása lesz a koronája a nemzetiszocializmusnak.

cialista mozgalomnak, amely máris a magyar népiség nemzeti reneszánszát jelenti.

Vagy kérdezzük — s nem kérdezhetjük-e a leglogikusabban? — ha, csak kissé is igazán szocialisták lennének, nem kellene-e csak örülniök annak, ha a szocialista társadalmi rend, mi általunk is megvalósulhat végre? ... Dehát úgylátszik az agonizáló, kivénhedt szociáldemokrácia hiú és önző fővezérei és alvezérei, — pártállásuktól megtisztultan annyira sem képesek szocialisták lenni, hogy efelett akár pirinyó örömet is érezzenek.

S hogy a nemzetiszocialisták felé történő dühöngésük és ökölrázásuk mennyire nélkülözi a szocialista tudatot, legjobban bizonyítja az, hogy elvi szempontból nem is tudják már támadni a nemzetiszocializmus harcosait, hanem legfeljebb személyi diszkreditálásokkal lesipuskáznak rájuk.

Meggyőződéses híveik alig vannak tömegeik pedig egyáltalában nincsenek többé.

Mindenki megszokta már s ezért nem is veszi senki komolyan többé — sőt határozottan komikusan —, amikor a szociáldemokrata fővezérek úgy emelkednek szólásra, mintha nemcsak nagy tömegek, hanem az egész ország többsége állna mögöttük. Hiszen igaz, minden demagógiának szüksége van ilyen erkölcsi önámítgatásra.

Pedig azt is tudja ma már majdnem mindenki, hogy a könnyörtelen és rideg valóság az, hogy érdektelenül meggyőződéses híveik nem számottevők, tömegeik pedig távolról sincsenek már. Akik még egynéhányan érdektelenül is kitartó elvtársaik, csupán fejlődésképtelen emberek, akik részéről nem is vehető rossz néven, ha naiv becsületből kitartanak mellettük.

Senkit se álltasson vagy tévesszen meg tehát az, ha egyik-másik gyűlésükre néhány ezer embert mégis felvonultatni képesek, mert mint már említettem, ezek 50—60 százaléka többé-kevésbé érdekeltései, vagy függési viszonyban áll a párttal, a párt intézményeivel és a pártvezérekkel szemben.

Népszerűségük már csak a múlté. Igaz, hogy e tündöklésük is rövidideig tartó volt, közvetlenül a háború után, amikor azonban akkori lehetőségeikkel sem tudtak mit kezdeni. Politikai mozgalmuk ma már megakaszthatatlanul visszafejlődőben, sőt felbomlóban van, annak ellenére, hogy annak stabil gazdasági alapjai vannak különféle intézményeik révén. Parlamenti képviselőinek és törvényhatósági bizottsági tagjainak száma választásról választásra csökken, de távolról sem azért, mert valóban, gyalázatos jogfosztásnak tömege érte a magyar dolgozókat. Ok persze mindig csak ezzel magyarázzák folyamatos satnyulásuk okát.

Hiszen érdekes megfigyelni pl. azt is, hogy még kisebb kerületi és körzeti, a Népszava szerint mindig jól sikerült gyűléseik, 50-100 ember között mozgó hallgatóságának is legalább egy har-

madát a párt „rendező gárdájának” ide-oda irányított emberei, valamint a szomszédos körzetek csoportszervezőinek a funkcionáriusai teszik ki.

Ha pedig megtörténne a közel jövőben (mint ahogy kilátás van erre) hogy a zsidókat politikai jogaiktól megfosszák, könnyen bekövetkezhetik az, hogy egy-két képviselőt sem tudnának már — akár a legtitkosabb országos szavazás mellett — az országgyűlésbe küldeni.

Ellenmondásos reklamálása az egyenlő elbánás elvének.

Érdekes, hogy milyen artistamutatványoknak beillő bukfenckövetelései is támadhatnak néha egy olyan pártnak, amelynél még az elvi konzekvencia sem szokott nemes gyakorlat lenni. Avagy elvi következetesség lehet-e az, ha olyankor reklamálják az egyenlő elbánás elvét, amikor azt magunkra nézve elfogadhatatlannak találjuk? ... Érdekes újabkori jelenség ugyanis, hogy totyogós öreg szocdem. ösvezéreink éppen akkor követelik a lehangosabban ennek az elvnek a gyakorlatát, amikor nemzetiszocialista ifjak adnak életjelt magukról... Csakhogy minden ilyen reklamálásuk főérdekessége mégsem abban van, hogy pont csak ellenfelükkel szemben hangzik el, hanem a nagyobb pikantéria kedvéért abban, hogy olyanok reklamálják, akik bűneikért sohasem lakolnak, mert maguk helyett mindig másokat küldenek a büntetéseket végrehajtó porkolábok karmai közé.

De még turpisabbnak tűnhetik fel e reklamálásuk, ha arra gondolunk, hogy hiszen olyanok reklamálják az elrettentő példastatuálásokat bizonyos alkotmányt veszélyeztető izgatásokkal szemben, akiknek pedig legfőbb elvük — az olyan gondolatszabadság, amelynek nevében bárminő izgatás is megengedhető lenne.

Lehetetlen politikai tatikázásaik.

Szociáldemokrataék nem győzik eléggé ismételtetni mostanában, hogy nem tűrhető tovább a „jelentéktelen kisebbség vérlázító terrorja” egy más elveket valló országos közvélemény felett. Ismétlem: csak a nyilasokat, mert „nemzetiszocialistákról” ők tük. Ismétlem: csak a nyilasokat, mert „nemzetiszocialistákról” ők még nem hallottak... Ők csak nyilasokat akarnak ismerni. Hogy miért, az nyilvánvaló!

Ha tehát csakugyan arról van szó, hogy csupán egy „jelentéktelen kisebbség” akarja a magyar társadalmi rendet felforgatni, miért akkor az a páni félelem és hisztérikusan kapkodó óránkénti frontváltogatás a Conti-utca táján, amellyel maradék önmagukat is kivégzik?

Hiszen öreg elvtársaik azt még csak elnézhetik, ha ilyen politikai taktikázásuk csupán annyiból állana, hogy félig komolyan, félig mókából, hol Bethlenéknek, hol Eckhardtéknak, hol Ernszték-

nek, vagy a főrendiházi muftiknak tapsolnak, asszerint, hogy ki bunyózza éppen a „kalandor-nyilasokat”. De, hogy vezérbüszkeségeik egyszerre csak valamitől megbabonázva, a főrendi alkotmányért remegőkön is túllicitáljanak az alkotmányvédelemben, — hogyan is értsék ezt a jó öreg elvtársak? Hiszen, ha emlékezőképességük nem csalja meg őket, mindig csak árra emlékezhetnek, hogy soha semmi sem volt rosszabb e párt számára ezen a földkerekségen, mint éppen ez a most egyszerre agyonvédelmezett alkotmány?

Avagy úgy értelmezzék ezt ezek a fejüket törő öreg elvtársak, hogy na!... most búj ki végre a szög a zsákból!... Mert lám ez az igazi harc: ez az izgalmasan megható alkotmányvédelem. Az a másik talán sohasem volt komoly harc a vezérelvtársak részéről, amikor gyökeres rendszerváltozásért viaskodtak? ... Avagy amúgy értelmezzék, — Uram, ne vigy minket a kísértésbe! — hogy a zsidó liberálkapitalizmus társadalmi rendjét soha nem támadták komolyan, hanem mindig csak taktikából, mert ime, nyomban annak a legteljesebb védelmére kelnek, mihelyest ama átkozott szélsőjobb felől tényleg veszedelem fenyegeti azt? ...

IV.

Miért lettem nemzeti szocialista.

Zsidótőkés társadalmi rendünkben a demokrácia szabadságjogai csak néparulást jelentenek.

A liberál-kapitalista társadalmi rend közjogi demokráciájánál ügyesebb és alávalóbb népcsalást elképzelni is alig lehet. Szemfényvesztő bűvészetének titka abból áll, hogy mialatt látszólagosan egyenlő jogokat és egyforma érvényesülési lehetőségeket nyújt, mégis a túlnyomórészt zsidókból álló gazdagoknak juttat majdnem minden hatalmat, jólétet, szabadságot és kultúrát.

A magyar népnemzet mai sorsa mindennél eklatánsabban igazolja ezt a tényállást. Hiszen éppen ennek a liberál-kapitalista rendszernek szabadzsákmányolási versenye juttatta odáig a magyarságot, hogy saját ősi hazájában kifosztott kulija lett egy olyan beszivárgott idegen fajnak, amelynek mindennél jobban konveniált az az éppen általa megteremtett társadalmi rendszer.

Szemenszedetten hazudnak tehát mindazok, akik pózoló müenthuziamussal azt hirdetik, hogy a polgári demokráciának ez a válfaja jelenthet csak szabadságot és boldogulási lehetőséget.

Pedig ez a szélhámosság, a demokráciának azzal a harsogó jelszavával tör életünkbe, hogy felszabadítója lesz minden eddig elnyomott emberi értéknek, ambíciónak és tehetségnek, mert lehe-

tétlenné fogja tenni bármilyen önző érdekhatalmaskodás erőszakoskodásait. Viszont ezzel szemben milliók tapasztalata igazolhatja[^] hogy éppenséggel ez a főként héber érdekeknek megfelelő áldé[^]mokrácia az, amely olyan kiszolgáltatottságba, letiportságba, szabadságtalanságba dönti a társadalom tömegeit, hogy nálánál még a régen idejétmúlt jobbágyrendszer is jobb volt.

Vagyis éppen megfordítva, az igazság e kérdésben az, hogy a liberál-kapitalista demokrácia olyan erkölcstelen bűvészpoltikai joggyakorlat rendszere, amelyben mindenkor szinte játszi könnyedséggel sikkasztható el minden becsületes kétkezes dolgozó elemi érdeke és szabadságjoga az emberinek nevezhető élethez.

Igazi demokrácia csak a nemzeti szocialista társadalomban lehetséges.

Valóban szabadság és demokrácia csak olyan társadalmi rendben lehetséges, amelyben a pénz nem nagyhatalom, hanem csupán eszköz s amelyben az emberek jóléte, boldogulása és szellemi fejlődése biztosítva van. A liberál-kapitalista társadalomban viszont elkerülhetetlen a nincstelenség, a szegénység rabsága és az, hogy az emberek közérdekellenesen házasodni, harácsolni vagy tengődni kényszerüljenek. Ezért e rendszerben a demokrácia és a szabadság csak a jómódúak privilégiuma.

A plutokratikus liberalizmus és a demokratikus szabadság két ellentétes és ellenkező irányba haladó társadalmi cél. Az első csak ott érvényesülhet, ahol határtalanul önző kisebbségek diktátoroskodhatnak, míg az utóbbi csak akkor ölthet társadalmi testet, há a nép életében a nemzet egyetemének a szociális érdeke és akaratára érvényesül.

Amikor a nemzet életében a társadalmi közösség érdeke érvényesül és az egyének csak szerves részecskéi, eszközei a legteljesebben fejlődésképesé váló társadalmi rendszernek, úgy magától értetődik, egyformán jól járnak és boldogulnak ebben az egyének is, mint maga az egész nemzeti társadalom.

Ha tehát a nemzetiszocializmus ebből az alaptételből indul ki s a nemzeti erő kifejtések maximumát törekszik elérni egyedeinek kultúrigényes életnívója, jóléte és megelégedettsége révén, csak igazolását adja annak az igazságnak, hogy ennél tökéletesebb a nemzeti közérdek kiszolgáltsága, annál hiánytalanabb a nemzet egyedeinek az érdekvédelme is.

Ezért a nemzetiszocializmus társadalmi rendjét nem a haladó liberális egocentristáival, hanem kizárólag a nemzetiszocialisták meggyőződéses élharcosaival fogja kiépíteni. A nemzetiszocialista társadalom ugyanis maradékát sem tűrheti többé meg a népnemzettől emancipáltan gögösködő nagyuraskodásnak, a nagykapitalista heréskedésnek s még kevésbé a dolgozók kiuzsorázottságának és megalázottságának.

A népi közérdek akarata diktatúra és demokrácia felett áll,

Csak ott fogadható el az egyetlen nemzetvezéri parancsuralom rendszere, ahol azt a legszélesebbkörű titkosszavazás joggyakorlatán keresztül az igazi nemzetnépi akarat irányítja. Mert ilyen esetben — de csakis ilyenkor és csakis átmenetileg — nem probléma a nemzetvezérségnek személyhez kötöttsége sem, mivel hogyha egy népnemzet következetesen helytelennek találja az ideiglenes parancsuralmat gyakorló egyetlen nemzetvezérnek működését, úgy azt ez a nép nemzeti társadalmának alkotmányos rendszere alapján bármikor leválthatja egy a nemzetvezérségre alkalmasabb egyénnel.

Sose halandzsáljanak tehát a csupán nagyérdekeket, kiszolgáló és néparuló diktatúrák hívei, sem a zsidó kapitalisták uralmát biztosító demokráciák zavaros látású rajongói azzal, hogy a nemzetiszocialisták esetleges átmenetű, új rendet bevezető nemzetvezéri parancsuralma csak katasztrofális lehet egy nemzetre nézve. Hiszen a világ két legnagyobb és legműveltebb nemzete éppen azt bizonyítja korunknak, hogy ilyen parancsuralmi rendszer alatt évezredek történelmi folyamatának legfejledebb korszakát éli s hogy éppen az ilyen rendszerbevezetés nem nevezhető diktatúrának.

Ha tehát azt mondjuk, hogy komoly és alapos tanulmány tárgyává kell tennünk ez átmeneti rendszereket, saját alkotmányos életünk fejlesztése és tökéletesítése céljából, távolról sem mondjuk még azt, hogy szolgálai módon le akarnók másolni azokat s hogy máról-holnapra kívánnók megváltoztatni alkotmányunkat. Mint ahogyan nem rebelliskedünk akkor sem, ha fajunk iránti szeretetből, magyarságunk jövője iránti aggodalomból éles kritika tárgyává tesszük alkotmányunk idejét múlt részeit és arra törekszünk, hogy alkotmányunk is korszerűen modernizálódjon.

Hiszen alkotmányunk nem megkövesedett ősi forma, hanem ugyancsak fejlődésképes állandó változásnak alávetett nemzeti életkeret.

Amikor tehát megfontolt alkotmányrevízióra készülünk, legkevésbé sem vagyunk alkotmányellenesek, hanem éppen ellenkezőleg: fejlesztői az alkotmányunknak.

Hazugság, hogy a nemzeti szocializmus erőszakot jelentene a magyar néppel szemben.

Nevetséges és célzatos gonoszság minden olyan beállítás, amely azt akarja elhíttetni a dolgozókkal, hogy a nemzetiszocializmus, „szabadságtalan szolgásgot” jelentene a számukra. Annyira aljas vagy buta ez a néprémisztgetés, hogy feleletre sem méltatnók, ha nem felelne reá mindennél ékesszólóbban a nagy nemzetek részéről az a világraszóló siker és eredmény, amit ez a rendszer

máris elért társadalmi téren, külpolitikai téren és a legkülönbélebb kultúr-területeken.

Hiszen éppen a nemzetiszocializmus az, amely hazánkban is fel fogja szabadítani a dolgozó magyarságot ama hatalmi elnyomás és erőszakpolitika alól, amit a liberalista, nagy-kapitalista demokráciának szabadságjogai jelentenek a számára.

A nemzetiszocializmus elsősorban a magyar népnemzeti érdekéketleigázó és kiuzsorázó nemzetellenes pénzhatalmasságokkal fog leszámolni. S ezáltal olyan rendcsinálást készül végrehajtani, amely egyszersmindenkorra végezni fog mindazokkal a nemzet testén élőködőkkel, akik miatt Trianont kellett elszenvetnünk és akik miatt még mindig nem ugorhattunk talpra Trianon óta.

Nemzeti egységet csak szocialista célkitűzések teljes és becsületes vállalása mellett lehet elérni.

Történelmi viharokban és megpróbáltatásokban sziklaszilárdan helytállni tudó nemzeti erőt csak olyan népi egység biztosíthat, amelyet egy szabadakarátú, eredményesen és jólétben dolgozó, egymást valóban nemzet-testvériesen szeretnitudó népi szolidaritás forraszt össze.

Vagyis igazi nemzeti egység csakis a nemzetiszocializmus győzelme után következhet be. Addig csak távolról közelíthetjük meg az ilyen nemzeti eszményt; mert hiszen addig annyi szét-húzás, ellentétes érdek, osztálykülönbség, szélsőséges vagyoni állapot, vallási elfogódottság és egyebek tépdesik szét a nemzetet, hogy szinte lehetetlenség egységessé tenni.

Mert ismétéljük, a nemzeti egység alapfeltétele az, hogy minden téren az igazi népnemzeti közérdek érvényesüljön.

Idegen eszme-e a nemzeti szocializmus?

Anyagilag érdekelt demagógpolitikusok agyonhajszolt vessző-paripája ama útszéli és nevetségés vádaskodás, hogy a nemzetiszocializmus idegenből importált eszme. Ezt persze komoly embe-reknek hiába mondják, de olyanoknak, akik még nincsenek tisztában a magyar nemzetiszocializmus kizárólagosan magyar lényé-gével, nem minden zavartkeltés nélkül hirdethetik. De még ezek a naiv és ellenségeinknek könnyen hívó magyarok is rájöhetnek arra, hogy mily blöff ez az egész vádaskodás, ha csak kissé is gondolkoznának. Mert akkor okvetlenül kérdeznük kellene: Hát lehetséges lenne, hogy egy mozgalom, amely kizárólag a magyarságot, a nemzetnépet akarja megmenteni a pusztulástól, azáltal, hogy új és : korszerű életlehetőséget akar teremteni a számára, idegen érdekek szolgálatába álljon? Lehetséges volna ilyesmi egy spontán néni megmozdulás részéről, amely véget akar vetni annak a liberalista-kapitalista rablógazdálkodásnak, amely milliónyi magyar kivándorlása, nyomorgása, elnyomott tehetsége és képessége

árán pöffeszkedhetett csak nagygyá? Nem! Csak gonosz vagy bor-nirt ember agyában születhetik ilyen gondolat! Mert nem és ezer-szer nem! Mi nem vagyunk sem német horogkeresztesek, sem olasz fasiszták, sem orosz szovjetsillagos rajongók, de még kevésbé a liberál-kapitalizmussal, a zsidó demokráciával vagy a félmegoldás-ok kormánypolitikájával megalkudni tudó konjunktúra-lovagok. Mi kizárólag a magyar nép boldogságáért és jövőjéért akár meghalni is kész, akadályt nem ismerő, a teljes győzelemig harcunkat feladni nem tudó magyar nemzetiszocialisták vagyunk.

Mi nem akarunk semmiféle kísérleti szocializmust importálni, mert tisztában vagyunk azzal, hogy minden népnemzetnek más és más adottságok szerint kell a szocializmus útjára lépnie. Mi százszázalékosan tiszta magyar szocializmust akarunk!

De különben is, a nemzetiszocializmus magyar eszme, az ellenforradalom szülötte, amely csak „nem tudott próféta lenni a saját hazájában” és először két nagy kultúrnemzetnél öltött formát.

A szocializmus és nacionalizmus rokoneszmék és tisztult értelmezéstikben a legkevésbé sem hozhatók ellentmondásba egymással.

Még szociáldemokrata koromban is mindig csak a külsőségekben megnyilatkozó és handabandázó álnacionalizmust ostromoztam, mert sajnos, az igazi hazaszeretet, amely a népnemzetnek minden érdeken felüli szeretetében nyilvánul meg, alig-alig ismert fogalom volt még.

Ugyanis a nacionalizmust eddig csupán hatalmi és morális eszközként használták ki mindenféle kormányok, egyházak, pártok, kapaszkodó politikusok, talpnyaló írók és művészek, de becsületes és igaz jelentőségében eddig — mondhatni — sohasem értelmezték, sohasem élték át és talán sohasem követték.

Végre azonban tudatára ébredtünk annak, hogy a hamis érdek-nacionalizmus éppen olyan pestises veszedelme a magyar népnemzetnek, mint amilyen a liberál-kapitalizmus, a zsidóságot hatalomhozsegítő demokrácia, a magyar dolgozókat bolondító és eláruló szociáldemokrácia vagy az államkapitalisztikus bolsevizmus.

Nagyon érdemes vizsgálat tárgyává tenni ezért, hogy a marxizmus miért ismer csak nemzetközi szocialistát. Pedig Marx sem tudta világosan definiálni azt, hogy miért állna ellentmondásban a szocializmus a nemzeti érzéssel. De érthető ez, mert az önzetlenül tiszta nacionalizmus egy síkon halad a tiszta szocializmussal. Sőt, a kettő annyira nem zárja ki egymást, hogy csak az lehet igazi nacionalista, aki egyúttal igazi szocialista.

Vizsgáljuk tehát csak meg a kérdést, miként alakulhatott ki a felületes köztudatban az a téves nézet, hogy igazi szocialista csak nemzetközi lehet? ... Csak azért talán, mert a dolgozók sorsa és harci célkitűzése a világ bármelyik államában ugyanaz és mert

a kapitalista egyformán könyörtelen a néppel szemben, bármelyik nemzet tagja legyen is? ...

De hiszen akkor ez meg éppenséggel azt igazolja, hogy a szocializmus minden nemzet államában csak a liberalista kapitalizmussal kénytelen szembenézni és harcolni és legkevésbé sem a népnemzeti nacionalizmussal, amely ugyanazt akarja, amit a szocializmus? ...

S nem igazolja-e egyben ez azt is, hogy éppen a kapitalizmus az, amely csakugyan ízig-vérig nemzetközi, mert mindenütt jól érzi magát, ahol a nincsteleneket kiuzsorázhatja? ...

Kérdezzük tehát, kiknek az érdekében állhatott a szocializmust oly mesterségesen ellentétbe hozni a tiszta nacionalizmussal? Mert akik ezt tették, nemcsak a hamis, hanem az érdektelen igazi nacionalizmussal is ellentétbe hozták, s pedig csak azért, mert érezték, hogy a szocializmusnak éppen ez a tiszta nacionalizmus a legjobb és legmegbízhatóbb fegyvertársa.

A feleletet a kérdésre megadta már a nemzetiszocializmus, amikor megállapította, hogy a két egy síkon haladó rokoneszmének ellentétbe hozása kizárólag a világalomra törő zsidóságnak áll az érdekében, amely felülről a nemzetközi kapitalizmussal, alulról pedig a nemzetközi marxizmussal kerítette be elsősorban a keresztény világot.

Nyilvánvaló, azért igyekezett az imperialista zsidóság ezt a két rokon eszmét kompromittálni egymás előtt és ellentétbe hozni egymással, mert előre látta, vitathatalan éleslátásával, hogy világalomra aspirációinak a végét jelentené, ha e két eszme találkozna és egybeforrna: Mert jól tudja, hogy ez esetben nemcsak a liberál-kapitalizmust, hanem a marxista szocializmust is végkép eltemetheti. Szükségét érezte tehát olyan elmélet felépítésének (marxizmus), amelynek győzelemresegítésével ellenbiztosíthassa világalomát, ha a liberalista-kapitalizmuson keresztül azt meg nem valósíthatná. Mert akkor is ő maradna felül és az ő érdekei lennének irányadók még az állam-kapitalista rendben is.

Az osztályokat megsemmisítő szocializmus.

A magyar népnemzet osztályokra szakíttósága eredményezte, hogy különböző fokozatú jó-magyar, vagy rossz-magyar öntudattal állunk szemben.

S ha nem is mondhatjuk mindenkor, hogy csak vagyoni állapotuk, jólétük, vagy rosszlétük szerint csoportosulnak így, annyit kétségtelenül megállapíthatunk, hogy a rossz magyarok és a magyarságukat megtagadó magyarok, főként az egymástól legeltérőbb vagyoni, vagy jövedelmi helyzetben levők között találhatók. Az úgynevezett szélsőségek között, amelyeket a teljesen nincstelen vagy a dúsgazdagok képviselnek. A jó és legjobb magyarok viszont majdnem mindig a középmódúak soraiból kerülnek ki.

Kérdezzük tehát, tűrhető-e továbbra is az ilyen állapot?... Megengedhető-e, hogy magyarok, csak azért ne találhassanak egy-

másra testvérként, mert egy igazságtalan vagyon és jövedelem-elosztás szétválasztja érdekeiket? ... Elfogadható állapot-e, hogy mialatt nagyvagyonú magyarok azért tagadják meg hazájukat, mert pénzükért az egész világon élvezhetik az élet örömeit, addig a nincstelenség gyötrelmei között vergődő magyaroknak meg érezniök kell, hogy hazájuk nem szereti őket eléggé és nem gondoskodik róluk? ...

Nem lesz-e hát csak egészen jogszerű és dicsőséges tette a nemzetiszocialistáknak, ha hatalomrajutásuk után percnyi haladék nélkül lerombolják azokat a mesterséges válaszfalakat és osztálykülönbségeket, amelyek csak gyengítik a magyarság nemzeti egységét és erejét? ...

A bünterhes nagybirtokrendszert azonnal megszüntetjük.

Nincsen szándékunkban demagóg frázisokat puffogatni a magyar nemzet rákfenéje, a nagybirtokrendszer ellen, de igenis meg kell állapítanunk, s ha ezerszer kockáztatjuk is ezzel, hogy államügyészeink esetleg az osztály elleni izgatás tényálladékait ismerhetnék fel megállapításainkban, — hogy minden múltbeli és jelenlegi történelmi tragédiáknak legfőbb oka, abban a szélsőségeket kitermelő osztályokat felidéző, nemzeti egységünket lehetlenné tévő igazságtalan földelosztásban rejlik, amit a latifundios birtokrendszer jelent.

Igen! Ez a nagybirtokrendszer — amelyet néhány nemzet-ellenesen önző főurunk még törvényes védelem alá is helyeztetett — a magyarság legnagyobb csapása—, hogy úgy ne mondjam: a legszörnyűbb katasztrófája. Mert e rendszer nélkül, tárgyilagos tudományossággal állapíthatjuk meg, manapság nem tíz-tizenhárom, hanem harminc-negyven millió magyar is élne. Hiszen éppen a Kormányzó Urunk Őfőméltósága mondotta legutóbbi szózatában, hogy néhány század előtt, ugyanannyi magyar élt még e földön, mint angol.

Felesleges tehát talán hangsúlyoznom: Nem arról van szó, hogy mindegyik magyar között felosszuk országunk szántóföldjeit, mert hiszen nem is tudna, de nem is kívánna minden magyar földművelő lenni. Szó van ellenben arról, hogy ne lehessenek többé milliónyian olyan magyarok, akik szaporodni sem képesek nincstelenségük, nyomorúságuk és majdnem állati soruk miatt, Amikor pedig tíz és százezer holdas birtokok tulajdonosai, zsidó bérlőknek adják ki birtokaikat.

De következménye volt ennek az áldatlan földbirtok rendszernek az is, hogy a magyar nép nagy többsége a roppant latifundiosok sorvasztó hatása alatt olyan igénytelenségben, sanyargott szegénységben kényszerült élni, hogy szolgálalkúvé, önbizalmát vesztetté, nemzeti öntudatában megingottá tőpörödött. Igen! Ez a rendszer ölt ki belőle minden vállalkozási szellemet is, ez süppesz-

tette abba a gentry-nemtörődömségbe, amelynek következtében aztán szinte játszi dolga akadt a zsidóságnak sorra elhódítani az ország ingó és ingatlan értékeit. Nem véletlen tehát, hogy Magyarország olyan zsidó inváziója támadt, mint kevés országnak.

És következménye volt e rendszernek, hogy a vesztes háború után elszakított területeken, a kisajátított nagybirtokokra idegen nemzetiségű szegény embereket telepítettek.

Ez a birtokrendszer bűnöse annak is, hogy még gazdagabb vidékeken lakó, közepes módú gazdáink sem képesek mit kezdeni a föld-jövedelmükkel, amennyiben pénzüket a zsidó bankokban hevertetik, ahelyett, hogy maguk felhasználnák azt mindenféle ipari és kereskedelmi vállalatok fenntartására és ilyenformán maguk adnának olyan lendületet gazdasági életünknek, mint amilyent ma a zsidók adnak.

Ezért sem lehet tehát halaszthatatlanabb programmpontja a nemzetiszocializmusnak, mint a nemzetpusztító nagybirtokrendszernek a likvidálása. Törvényes felosztása az összes nagybirtokoknak — tekintet nélkül arra, hogy szerettek, hitbizományiak, avagy egyháziak. Az utóbbiak mint célvagyonok a krisztusi evangélium gyakorlatát fogják szolgálni. Továbbá szabályozni azt, hogy 500 holdnál nagyobb birtoka egyetlen jogi személynek se lehessen.

A nemzeti szocialisták pártja nem személyekért, hanem csak az eszmékért küzdhet.

Mi nemzetiszocialisták, sohasem utánozhatunk olyan politikai pártokat, amelyek csak személyeket tologatnak a hatalom polcaira. Mi mindenki, akit az élre állítunk, csak az eszme képviselőjét állítjuk oda. Más szavakkal: azokra bízunk a vezetést, a pozíciót, a hatalmat, akik meggyőződésünk szerint legjobban tudják szolgálni a nemzetiszocialista célkitűzéseket.

S ha — ideig-óráig — egyetlen vezérbe helyeznők is bizalmunkat, tennők ezt csak azért, mert egyéniségének kiforrottsága, megbízható becsületessége és önzetlen eszmei fanatikuma biztosíték nekünk arra, hogy eszménket sohasem fogja elárulni.

Ezért pártunkban, tagjaink között semmiféle személyi ellentéteket, szereplési féltékenykedéseket, érvényesülési viszketegségeket, antipátia megnyilvánulásokat el nem tűrhetünk.

Ebben akarunk különbözni a többi pártoktól, legfőként pedig a szociáldemokratáktól, akik mást sem tesznek már, minthogy csupán örökös, elagott és megalkuvó vezéreikért küzdenek. Zsidó tagjaiktól ezt nem is vesszük rossz néven, mert hiszen ezt is csak fajöntudati szolidaritásból teszik.

Jól gondolja még tehát mindenki a tettét, aki soraink közé lép. Olyanok ne jöjjenek hozzánk, akik előmenetelt, jobb vagy több állásba jutást szeretnének a párt révén elérni. Az más, ha

állásnélküliek, megélhetésüket és családjukat fenntartani nem tudók jönnek közénk azzal a reménnyel, hogy a nemzetiszocializmus győzelme után ők képességeikhez és tudásukhoz méltó elhelyezéshez juthatnak. Mert ezek mindig tudni fogják, hogy emberhez-méltóbb helyzetbe jutásukért nem a pártnak, hanem a győzelmes eszmének tartoznak hálával. Annak az eszmének, amelyért ők is áldozatkészségesen harcoltak. Pártunk és eszménk nem az egyén, hanem az összesség érdekén alapszik!

Nagyon is tudatában vagyunk azért annak, hogy pártmozgalmi életünk főirányítói és szervezői kizárólag meggyőződéses és öntudatos emberek lehetnek ...

A kereszténység és a szocializmus ékverői.

Miután a nemzetiszocialista társadalmi rend erkölcsi alapját a keresztény erkölcsiség fogja képezni, magától értetődik, hogy e rend legvédelembe vett vallásai a keresztény vallások lesznek, mint a keresztény erkölcsiség igazi forrásai.

A nemzetiszocialista állam azonban egyik keresztény vallást sem ismerheti el államvallásnak, nehogy egyiket is megkülönböztetett helyzetbe hozza a többiekkel szemben, mert ez csak viszálykodásokra, állandó feltékenykedésre és vetélkedésre adna okot a keresztény egyházak között. A nemzetiszocialista állam princípiuma e tekintetben az, hogy éppen a keresztény vallások között kell uralkodnia az igazi keresztény békének, megértésnek és szeretetnek.

A nemzetiszocialista állam a tisztán vallási meggyőződést mindenki legszentebb magánügyének és jogának fogja tekinteni. Ezért minden vallással szemben a legnagyobb lojalitással fog viseltetni, még a zsidó vallással szemben is, amíg az szigorúan távol tartja magát minden közvetlen vagy közvetett politikai megnyilatkozástól, mesterkedéstől. Vagyis még a zsidó vallásnak is lehet törvényesen elismert működési kerete, ha faji és nemzeti jellegét elhagyja, noha tudjuk, hogy valamennyi vallás között éppen a zsidó vallás az, amely erre a legnehezebben lesz képes.

Politizáló vallásokat azért nem tűrhet meg a nemzetiszocialista társadalom, mert ez csak a magyar népnemzeti egységet bontaná meg. A nemzetiszocializmus ugyanis éppen az egység megóvására fogja mindig a legnagyobb gondot fordítani.

Tapasztalhattuk például, hogy a helytelenül politizáló papok voltak mindig a keresztény magyar tömegek között a legnagyobb ékverők, amit aztán persze a szemfüles zsidó fajiság öntudatos politikája mindenkor ügyesen és maradéktalanul kihasználta.

Nem fogjuk megtűrni azt sem, hogy a keresztény erkölcsiséget és a nemzeti magyar öntudatot bárki is ellentmondásba hozhassa, a szocialista célkitűzésekkel, mert egyik legerősebb meggyőződésünk az, hogy ezek egymással olyan tökéletes összhangra születtek, amilyenre kívülük semmilyen más eszmei álláspontok sem.

A munkát, kenyeret és szabademberhez méltó életet biztosító nemzeti szocializmus.

A nemzetiszocializmus társadalma nem a kizsákmányoló kapitalisták, hanem a munka társadalma lesz, amelyben minden értéknek alapját a megbecsült munka és annak eredménye fogja képezni. Magától értetődik, hogy ilyen társadalom nem tűrhet meg munkátlanokat, rosszul fizetett munkásokat, kiskenyereű dolgozókat. Nyilvánvaló azért, hogy csak az ilyen nemzetnépi közérdekűségre felépített dolgos társadalom biztosíthatja minden tagja számára a munkás emberhez méltó szabad életet. Mert minden szabadságjog alapja a megelégedettség és a lehetőség szerinti egyforma jólét.

A nemzetiszocialista munkaállam kollektív termelő, építő és alkotó rendszere hozhatja csak meg minden vállalkozás és célkitűzés számára a százszázalékos teljesítményeredményt, mert csak olyan nemzeti termelés lehet tökéletes, amelynek alapja a keresztény erkölcsiség és a becsületre épített nemzeti öntudat: ugyanis csak ez erő biztosíthatja minden dolgozó munkaszeretétét, megbízhatóságát és fegyelmezettségét.

A nemzeti szocializmus egyéb ígéretei és biztosítékai.

Magától értetődik, hogy ehelyütt lehetetlenség a nemzetiszocializmusnak apró részletekig kidolgozott programját ismertetni. Most csak nagyjában tehetünk említést ama főbb célkitűzésekről, amelyek a következők: a liberál-kapitalizmus megszüntetése, a bankok nacionalizálása, a földbirtokok igazságos megosztása a népnemzeti közérdekűség szempontjából, a zsidóság érdekét szolgáló ipari és kereskedelmi törvényeknek új törvényekkel való felváltása, a politikai-parlamentnek a munkaadók és munkavállalók közös érdekeit összhangbahozó szakképviseltek parlamentjévé való átváltoztatása, az egyházak politikamentességének biztosítása, a nevelés rendszerének átszervezése nemzetnépi közérdekűség szerint, új igazságszolgáltatás megteremtése a munkaadók és munkavállalók jogviszonyainak legigazságosabb és legközérdekűbb rendezése, az öregség, betegség, születés, és halál esetére szóló társadalombiztosítások legteljesebb kiépítése, a természeti energiák kihasználásának legintenzívebbé tévése, a nemzeti véderő tökéletes kiépítése, a mezőgazdálkodás állandó fejlesztése és modernizálása, a zsidó kérdés végleges rendezése, hatósági lakásépítkezések, stb. stb.

A zsidóság minden hitét elvesztette már.

Miután meggyőződtem arról, hogy még a szociáldemokrata párt is csak exponense a zsidóság fajszoalálásának, végérvényesen is bizalmatlan lettem a zsidókkal szemben. Pedig lassan lettem az-

zá, mert sokáig kétkedéssel, fenntartással és jóhiszemű magyarázatokkal fogadtam minden olyan tényt és eseményt, amely meggyőző tényekkel igazolta ezt. Sohasem mertem ugyanis feltételezni, hogy még e párt is láncszeme annak a magyarságellenes zsidófajú szolidaritásnak, amelyet már diákkorom óta látok és figyelek. Hiába voltam tisztában azzal, hogy a kapitalista kizsákmányolásnak, bérabszolgaságnak és uzsorakamat frontjának kiépítettsége a zsidóság műve volt, mégis feltételeztem annyi korrektséget e párttól, hogy semmi köze sincs e fronthoz, sőt valójában e fronttal szemben, a munkásság frontját képviseli. Hitttem pedig ebben annál is inkább, mert úgy a Népszava cikkei, mint a szocdem. párt képviselőinek parlamenti állásfoglalásai is ezt a látszatot keltették.

S amikor e tekintetben is csalódnom kellett a zsidó szociáldemokráciában, önkénytelenül is kérdeztem: Mit szóljak hát a polgári zsidók faji öntudatához, ha még a szociáldemokrata zsidók sem képesek faji szolidaritásukból kilépni? ... Abból a faji szolidaritásból, amely nem új keletű, hanem évszázados, de amelyik sohasem érvényesülhetett még úgy, mint napjainkban, amikor arra koncentrálnak a zsidóság minden erőfeszítése, hogy a gazdasági élet minden fontosabb posztja a kezükbe kerüljön. S nincsen is ma már a társadalmi életnek olyan területe, amelyen hol nyíltan, hol titokban ne szolgálnák a zsidóság erősödésének érdekét. Csak kissé is kell figyelniük s máris tapasztalhatjuk, hogy keresztény kereskedőknek és iparosoknak csak a legritkább esetben akad zsidó vásárlójuk és megbízójuk. Sőt, sok zsidó annyira megy faji szolidaritásában, hogy a gójoktól átvett filléreket se juttatja gójokhoz vissza. Hogy is bízhatná tehát éppen a munkásság a maga nagy ügyeinek és érdekének a védelmét egy olyan idegen fajra, amely mindenek előtt zsidó érdekeket szolgál. Hogyan is küzdhetne igazán például a zsidó munkásvezér kapitalista fajtestvérei ellen?... Elképzelhető ez?

Hiszen a zsidóság mindig csak érdekei szerint igazodik a társadalmi eszmékhez. Szabadság is csak olyan kell neki, amely érdekeinek megfelel. Ma a legnagyobb demokrata, mert a demokrácia a legjobb rendszer érdekeinek érvényesüléséhez. Ha azonban a demokrácia ma-holnap keresztelné érdekeit, azonnal antidemokratává válna.

A zsidókérdés: szociális főkérdés.

Népszaváék azt állítják, hogy zsidókérdés nincs, csak szociális kérdés van. Ez a meghatározás teljességgel hamis, mert igenis, a zsidókérdés nemcsak szociális kérdés, hanem szociális főkérdés. Először is azért, mert a nagykapitalista-hegemónia ma már egyet jelent a zsidó hegemóniával. A kettőt nem lehet többé különválasztani egymástól.

Amikor tehát a Népszaváék tagadásba veszik a zsidókérdést,

tulajdonképpen mást sem tesznek, mint ismét csak a munkásnyúzó zsidó nagytőkét veszik védelmükbe.

De nem helytálló szocdemek ama másik suttogva terjesztett megállapítása sem, hogy a nemzetiszocialisták zsidó-leszámolásánál ismét csak a kis zsidók járnak pórul és nem az aranyfajsúlyú zsidó najádok.

Ennek a beállításnak az a tendenciája, hogy a kis zsidókat megfélemlítve, ugyancsak végső ellenállásra sarkalják és a keresztény munkásokkal elhitessék, hogy a zsidókérdés nemzetiszocialista megoldása antiszociális lenne. Ám elkésett ravaszkodás ez is ma már.

Nincsen nagyobb barbarizmus többé, mint „felvilágosodott” filozemitának lenni.

Amíg a zsidókat csupán vallásuk miatt üldözték, addig keresztényi megnyilatkozás volt a zsidók védelembevévése. Amióta azonban a zsidóság faji öntudatával és szolidaritásával, harácsoló üzérkedéseivel, kíméletlen antiszociális önzéseivel és ezeregy álarcával, a nemzeti népközösségek érdekeit veszélyezteti, azóta nemcsak keresztényellenes, hanem ostoba cselekedet is a zsidóság védelmére kelni.

Ami tehát egykor humanitás, felvilágosodottság, a szabadgondolkodás, a szabadságszeretet és a jogegyenlőség erénye volt, az mostanában éppen fordítva, valóságos bűn — a humanitás, a felvilágosodottság, a szabadgondolkodás, a szabadság, testvériség és egyenlőség eszméjével szemben.

Hiszen a mai liberál-kapitalista társadalmi rendben bebizonyosodott, hogy a zsidóság minden humanitásnak, felvilágosodottságnak és bármilyen eszmének csak a kizsákmányolója és kufárja.

Népiesen úgy is mondhatjuk, hogy napjainkban nem azok a sötét fejűek, akik antiszemiták, hanem azok, akik mindezek után is még filozemiták.

Végeredményben tehát a mai antiszemitizmus nem vallásgyűlölködést, vallási türelmetlenkedést, hanem nemzetszeretetet, fajfélést és szociális öntudatra ébredést jelent.

Ismételhetjük tehát, amíg a zsidóság csupán vallásosságával él közöttünk, semmi bajunk és kifogásunk sem lehet a zsidókkal szemben. Mihelyst azonban behuncutkodik nemzeti politikánkba, társadalmi problémáinkba, nemzetnépi közérdekeinkbe, abban a pillanatban szemben találja magát velünk. Mert éppen elég volt a türelmünkből! Ezután egy percig sem tűrhetjük tovább, hogy mint idegen faj, amely Angliában a legkitűnőbb gentlement, Franciaországban a legentuziasztább hazafit, Oroszországban a legboldobbb forradalmárt, Romániában a legvadabb románt és nálunk a leghangosabb magyart tudja játszani, csupa veleszületett színészkedésből, nemzeti belügyeink kártyakavaró ja lehessen.

Csak nemzeti közérdekbe nem ütköző gondolatszabadság és szabadságjog tűrhető meg.

A nemzeti közérdeküségét szolgáló gondolatszabadság hívei és tisztelői vagyunk mi is, de nem tűrhetjük, hogy a gondolatszabadság eszméjével úgy éljenek vissza, hogy az inkább gondolat-rabságot jelentsen azok számára, akik a magyar népnemzet igazi közérdekeiért szállnak harcba.

A liberál-kapitalizmus érdekelt intellektuell-zsidói és elfogult kiszolgálói aljas szándékossággal és nagy hangzatossággal olyasvalaminek igyekeznek feltüntetni a nemzetiszocializmusban ébredő magyar öntudatot, amely a zsidó kérdéssel szemben is leszámolni készül, mintha az a középkori sötétség reakcióit, máglya égetéseit és szabadságtiprásait akarná újból felidézni.

Pedig éppen ellenkezőleg, ebben a nemzeti öntudatra ébredésben csak a legnagyobb szociális lelkiismeret és a népnemzet legelfojtottabb, legeltiprotabb gondolatszabadsága nyilvánul meg.

Sose erőlködjenek tehát a liberál-kapitalista világrend e csatlósai és lakáji hol a humanizmusra, hol a gondolatszabadságra hivatkozni azzal a célzattal, hogy e nemzetiszocialista öntudatot diszkreditálják és szociális jelentőségében elhomályosítsák. Hallgattassanak el végképen azok, akik a szabadság és gondolatszabadság igazi értelmét csak kiforgatni és kijátszani törekednek. Hiszen a liberalista-kapitalista társadalomban, amely csak az anyagilag erősek hatalmát és szabadságát hatványozza meg a gyengékkel szemben, olyan abszurd valami a szabadság vagy a gondolatszabadság nevében beszélni, mint egy kevesek érdekét szolgáló diktatúrában. Mert a liberál-kapitalizmus zsidó érdekű diktatúrája jótányival sem jobb, a legrosszabb diktatúránál.

A teljes gondolatszabadság különben is vagy naivlelkű idealisták, kezdő gondolkodók eszménye vagy nagyon is tisztán látó de zsidó érdekeket szolgáló fejlett gondolkodók vesszőparipája, mert hangoztatása és a nevében való ígahirdetés arra is nagyon alkalmas, hogy még az igazi népi közérdeküségbe is belekössön és annak fogalma körül zavart keltsen.

Az abszolút gondolatszabadság tehát sehol sem lehet konstruktív építő erő, legkevésbé azonban ott, ahol az igazi népnemzeti közérdeküség felismerései még könnyen sebezhető új életerők. Végző konzekvenciánk csak az lehet tehát, hogy a gondolkodás szabadsága csak addig kívánatos és értékes, amíg a nemzeti közérdeküségét nem sértheti és nem károsítja meg.

A zsidó publicitás aljas mesterkedései.

Végre elérkeztünk oda, hogy a zsidó újságírás boszorkánykonyhájából kikerülő szellemi bájitalok és kuruzsló vegyszerek narkotizáló hatása egyre eredménytelenebbé válik a magyar közvéleményben. A zsidó faji érdekeket szolgáló bűvészinas áltudománya mindgyakrabban felmondja a szolgálatot.

Mert ez a mesterség, helyesebben: mesterkedés, amely nem azáltal vált szakismeretté Cion fiai körében, hogy bölcsen és éleslátóan láttatja az embertömegek által a jelent, a jövőt és az igazságtalanságok problémáit, hanem azáltal, hogy a nyomtatott szavak szuggesztíóján keresztül eltudja hitetni olvadoival, hogy csakis ő látja tisztán és bölcsen a dolgokat és csakis ő szolgálhatja a társadalmi érdekeket. Mert el kell ismerni, nagyszerűen kezdtek érteni az újságírás e pszichológiai hatásainak a kihasználásához,

S a zsidók nem is vetették magukat hiába oly mohón a sajtóra, mert hamarosan felismerték annak közvéleményt-teremteni és irányítani tudó nagyhatalmi voltát.

Pedig ha fogalmakon keresztül csak nyers fotográfiáját akarjuk adni annak, hogy miként is éltek vissza a sajtónak e nagyhatalmi voltával, olyan meghatározásokat és képletes megvilágításokat kell használnunk, hogy aligha kerülhetjük el az impresziókeltés, vagy a túlzás látszatát.

Pedig cseppet sem túlozunk, amikor azt állítjuk például e sajtóról jellemzőként, hogy szemtelenül hazudozó, felelőtlenül rágalmazó, alattomosan kétszínű, ravaszul megtévesztő, aljasul orvtámadó, kíméletlenül becsületekbe gázoló, gyerekesen nyelvöltögető, cinikusan félrebeszélő, vakmerően félremagyarázó, határtalanul pimaszkodó, a legfantasztikusabban rémhírterjesztő, a legzavartkeltőbbben demagóg, szolgálalkúen talpnyaló, a legtúlzóbban epigon, hazafiaszkodóan nemzetgyalázó és hazaáruló, fogalmak hamiskártyása, burkoltan vallásgyalázó, költőien lólekgyilkoló, a legjámborabbul farizeuskodó, a legkrakéleirebben nagyképűsködő, a legízléstelenebbül szennyeseket kitergető, a legcsiklandósabban perverzkedő, vitriolmerénylőn viccelődő és így tovább és így tovább ...

Csoda-e hát, ha a sajtó a sajtószabadság nevében így elzsidósodhatott? Csoda-e, ha a zsidó intellektuelek hamar tudatára ébredtek annak, hogy a sajtón keresztül mennyi lehetőséggel szolgálhatják faji érdekeiket?... Mert kérдем, miféle náció lehetett volna még annyira alkalmas a fenti jelzőkkel díszített szereplésre, ha nem a zsidó? ...

És mégis akadnak, akik nem értik miért szükséges a nemzeti népi eszmények védelme érdekében a sajtókamara intézményének a megvalósítása? ... A sajtószabadság fogalmának precíz meghatározása és a sajtó állami megrendszabályozása? ...

A magyarországi zsidókérdés legegyszerűbb megoldása.

Akadnak magasrangú és alacsonyrangú zsidóbérencék egyaránt, akik nem győzik jóakaratólag figyelmeztetni a közvéleményt, hogy jaj, vigyázat azzal a bizonyos zsidókérdéssel, mert kényes olyannyira kényes kérdés az, hogy elhamarkodott megoldása csak nemzeti katasztrófát vagy német megszállást vonhat maga után.

Es nyugodjék meg ama bizonyos agenori és arisztidi degeneráltság is, hogy a zsidókérdés és a többi magyar sorskérdés gyors és radikális megoldásához semmi szükség aféle mumus-telentély uralmi rendszerre sem amilyenről telirémítgették az utóbbi időben kis magyar glóbusunkat.

Nem mondom, néhány esztendő is kell talán hozzá, de 5-6 év alatt feltétlenül rendezhető a zsidókérdés oly mértékben, hogy azon túl, sem ipari, sem kereskedelmi, sem kulturális, sem más területeken öt százaléknál nagyobb százalék arányban ne legyen képviselve a zsidóság: A közhivatalokat és a politikai pályákat természetesen teljesen mentesíteni kell a zsidóságtól, a numerus nullus alapján. S ha nem tudnak az 5 %-on felüli szellemi pályákon elhelyezkedni, menjenek 5 % erejéig fizikai munkásoknak. De enblock mehetnének akár Madagaszkárba is.

Hogy mi lesz azokkal a zsidókkal, akik ilyenformán el nem helyezhetők?... Ezt a kérdést oldják meg maguk a zsidó nagykapitalisták, akik rendelkeznek annyi vagyonnal, hogy az ennek következtében állástalanokká váltakat saját háztartásaikban helyezték el. (Éppen elég félvér gyermeket szült már a magyar család! S ha így sem sikerül elhelyezni őket, hát vándoroljanak ki széles e világba, ahol még rengeteg lehetőség kínálkozik egzisztenciát alapítani. Hátha az általuk annyira dicsőített művelt és demokratikus berendezésű államok örömmel fogadnák be őket?...) Mint ahogyan évtizedek óta kivándorolt annyi sok faj testvérünk, részben éppen a zsidó kizsákmányolás miatt. Emberségesebbek mi sem lehetünk most velük szemben, amikor legalább tízszer annyi magyar testvérünk elhelyezkedéséről és boldogulási lehetőségéről kell gondoskodnunk. Különben pedig az a meggyőződés, hogy nem is kell olyan nagyon aggódnunk a megélhetésükért, mert hiszen még a mai Németországban is megtudnak élni kerek egy millió számban.

Csak nemzetiszocialista lehet hivatásszerűen komoly falukutató.

Groteszkül nevetséges és felháborító valami az, amikor a leg-, szemérmetlenebbül harácsoló s a bérabszolgaságot intézményesítő liberál-kapitalizmus, csakhogy aljasságáról és bűnhalmazáról a figyelmet elterelje, jóhiszemű, de az összefüggéseket tisztán nem látó, zsoldjába fogadott keresztény írókkal, bűntársának, a nagybirtokrendszernek jóvoltából hallatlan nyomorúságot szenvedő magyar falvak életéről szociográfiákat írat... Mert úgy tetszik ez, mint mikor a tolvaj tolvajt kiált és más bűnével igyekszik leplezni a maga bűnét.

Sose erőlködjön tehát a liberál-kapitalizmus ilyesmivel. Legyen nyugodt, úgysem hisszük el neki, hogy kisebb bűnös lenne a nagybirtokosrendszerrel, népnemzetünk pusztításai terén... De megnyugtathatjuk afelől is, hogy a nagybirtokrendszer védelme-

zóinek sem hisszük el, hogy csak a zsidókérdés lenne legfontosabb élet-halálkérdésünk. Bízva csak reánk nemzetiszocialistákra a falu problémáit is, mert mi tudjuk a legilletékesebben, hogy mik a falu problémái, hiszen a magyar falu végeredményben mi magunk vagyunk. Nekünk tehát még csak falukutatásra sincsen szükségünk ahhoz, hogy a magyar falvakat, mint az erre leghivatottabbak, kiemeljük évszázados elmaradottságuk kátyújából.

A nemzeti szocializmus koreszméjének engedelmeskedő történelem.

Senki sem vitathatja többé komoly ellenérvekkel, hogy a nemzeti szocializmus a szocialista eszmetörekvések élére került és olyan gyakorlati megvalósulásokat indított meg, aminőkre semmilyen szocialista elmélet sem volt eddig képes. Az eszme ellenségei persze annak eredményeit és további fejlődési lehetőségét minden értelmi erejükkel lebecsülni törekednek. Először azzal, hogy az eszme gyakorlati megvalósulási folyamatának kezdeti stádiumát igyekeznek nagy sietve kritika tárgyává tenni, mert nyilvánvaló, hogy máról-holnapra nem lehet a szocialista társadalmi rendet megvalósítani még olyan nagy, fegyelmezett és értelmileg vezető népnél sem, mint milyen a német nép. A szocializmus eddigi elméleteinek hívei persze rémülten veszik észre, hogy már magában az a lépés is milyen döntő eredményt hozott, hogy a németiség a szocializmusnak legkönnyebben megvalósítható útjára, a nemzetiszocializmus útjára lépett; amennyiben néhány év leforgása alatt Németországot a világ leghatalmasabban fejlődő államává tette.

Érthető tehát, ha a nemzetiszocializmusnak világszerte olyan ázsiója támadt, hogy csak eszmezászlaját kell kibontani a politikai élet arénáján ahhoz, hogy szinte máról-holnapra politikai tényezővé nőjje ki magát olyan helyen is, ahol eddig hírét is alig vették. S ahol eszménk megfogant, ott minden más párt, még a politikailag hatalmon levő is, kénytelen magáévá tenni célkitűzéseink nagy részét (persze csak taktikából), hogy legalább ilyen ál-állásponton kísérelhessen meg ellenállást és harcot az emberiség legaktuálisabb eszméjével szemben.

Az idejét múlt társadalmi rendszerek és a többi szocialista elméletek utolsó mohikánjai persze körömszakadtáig támasztják Potemkin falaikat. A marxista szocialisták is hiába igyekeznek a minden népnemzetnél más és más formában életre támadó nemzetiszocializmust a fasizmus gyűjtőfogalmába foglalni. És hiába tapsolnak nekik kivételesen ebben az egyetlen kérdésben még a legreakciósabb őrendszerek védelmezői is, mert nap-nap után igazolódik, hogy a nemzetiszocializmus annyi formát ölt és annyi vonalon tér el kisebb-nagyobb mértékben egymástól, ahány, népnél vagy országban indul harcba a keresztény erkölcsi és nemzeti alapra helyezkedett szocializmus megvalósításáért. Csak nevetséges tehát minden tendencia, amely azt szeretné elhithetni a nemzeti füg-

getlenségüket féltő nemzetekkel, mintha nemzetiszocializmus gyakorlata közönséges lemásolása volna a német példának. Ez persze szemenszedett hazugság!

A nemzetiszocializmus gyakorlata ugyanis minden népnél más. Egyik népnél határozottabban, erősebben, a másiknál mérsékeltebben szocialista tartalmú, aszerint, hogy haladottabb, vagy kezdetlegesebb-e társadalmi életének szociális fejlettsége. Magától értetődik, hogy ahol a társadalmi osztály-ellentétek nagyobbak, és több a rendezetlen és megoldatlan társadalmi probléma, ott jóval nagyobb lesz szocialista tartalma s ott jóval erősebb is lesz erejének sodra.

Ez az igazság azonban nemcsak a nemzetiszocializmusra vonatkozik, hanem a tehetetlen szocializmusokra, a szociáldemokratákra és a kommunistákra is: Mert e torz és félszocializmusok is kénytelenek olyan kisebb vagy nagyobb mértékben eltérni egymástól, nemcsak harci módszereikben, de tartalmilag is, ahány nép vagy állam életében gyakorlattá váltak és hatalomra kerültek.

Mimiének a jelenségek pedig azt igazolják, hogy a szocializmus csupán népnemzetenkint — és csak nemzeti és nem nemzetközi értelemben — valósulhat meg.

Leszámolás az álhumanista pacifizmussal.

Változatlanul engesztelhetetlen ellensége vagyok a háborúnak, de ugyanolyan változatlanul vagyok ellensége az olyan békeállapotnak is, amelyben a magyar dolgozóknak még az elégtelen kenyérért való harcukban is munkakiuzsorázásnak vannak kitéve s még legelemibb életfeltételeikért is embertelen harcot kell vívniok a liberál-kapitalizmus mindent felfalni akaró sárkányaival. Meggyőződésem szerint ugyanis a nincstelenség és nyomorúság árán fenntartott béke, nem is béke és szörnyűségesebben nemzetpusztító a legvéresebb háborúnál is.

Éppen azért, mindaddig, amíg olyan békét nem teremthetünk a magyar nemzet életében, amely minden dolgozó és becsületes ember rendes megélhetését biztosítja, addig teljes értelemben vett pacifisták sem lehetünk.

És sajnos, nemcsak a liberál-kapitalista világrend miatt nem lehetünk ma még olyan békebarátok, akik semilyen körülmények közt sem vállalják a háborús borzalmakat, hanem azért sem, mert az új világháború az igazságtalan békediktátumok és fegyverkezések soha nem tapasztalt világversenye miatt úgyszólván reménytelenül kikerülhetetlen. Ezért nekünk magyaroknak is legszentebb kötelességünk kell hogy legyen *egy* háborús eshetőségre való lelkiismeretes és alapos felkészülődés. Ennek a felkészülődésnek azonban nemcsak fegyveresnek, hanem eszmeinek is kell lennie és pedig olyan szempontból eszmeinek, hogy egy minden eddiginél is valószínűsőbb nemzeti egységet tudjon teremteni.

Ilyent pedig, mint már kifejtettük, csak a nemzetiszocializmus képes életrehívni. E tekintetben semilyen eszmei vagy pártpolitikai törekvés sem pótolhatja, mert egyedül csak az képes mindenféle külső revíziós törekvést megelőzően a belső revíziót megvalósítani. Azt a nemzeti regenerációt, amely főfeltétele annak: hogy nemzetünk létjogosultságát a jövőre nézve biztosítsuk. Mert egészen bizonyos, hogy a jövő világháborújából, amelynek talán a küszöbén állunk, azok a népnemzetek fognak győztesen kikerülni, amelyek már a háborút megelőzőleg is félig-meddig megvalósították a szocialista célkitűzéseket. Minden nemzet ugyanis annál nagyobb erő kifejtésre képes, mennél intenzívebb a nemzet egészének a kollektív összedolgozása.

S ahogyan meg vagyok győződve arról, hogy csak a nemzetiszocializmuson keresztül válhat egy nemzet hatalmassá, elhivatását betöltővé, épp úgy meg vagyok győződve arról is, hogy csak a nemzetiszocialista államok között valósulhat meg a nemzetek ama világkonföderációja is, amely szükségtelenné fog tenni a jövőre névé minden kultúrelles fegyverkezési versenyt és háborút.

Nem szabad ugyanis figyelmen kívül hagyni azt az alapvetően fontos körülményt, hogy a nemzetiszocializmus nacionalizmusa sohasem állhatnak olyan pannacionalista alapon, amely más nemzetek elnyomására vagy leigázására törekszik, hanem mindig csak olyan népi nacionalizmus alapján, amely minden nemzetiségnek egyaránt, a legkisebbnek is, a legteljesebb önkormányzati jogát és nemzeti kultúrfejlődését biztosítja.

Helytelenül politizáló papok elítélése még nem vallásüldözés.

Teljesen valótlan, hogy a nemzetiszocializmus Krisztus-ellenes. Ellenkezőleg Krisztussal van, a krisztusi igazságok gyakorlati megvalósításáért.

De nem tűrhetjük, hogy egy politikai párt a keresztény nép vallásosságát a maga számára kisajátítsa, azon a címen, mert a pártot — inkább farizeuskodásból, mint őszinteségből — „kereszténynek” cégérezték.

A vallásosság sohasem lehet egy pártállással azonos. A vallásosság legfeljebb helyes vagy helytelen vonatkozásban állhat valamilyen pártállással.

Elismerjük, hogy a keresztény vallások szükséges önvédelemből is kénytelenek voltak politikát csinálni, amikor a kereszténységet tényleg veszélyeztették a zsidók irányította eszmeáramlatok; a szabadkőművesség, a liberál-kapitalizmus, annak hamis és aljas demokráciája, a farizeuskodó, mindenkit kiszolgáló, de valójában a kereszténység ellen támadó sajtó, a kapitalizmust biztosító szerepként kiszolgáló és a magát nemzetközinek valló szociáldemokrácia, stb.

Éppen a papságnak kell tehát belátnia a nemzetiszocializmussal szemben — amely valóban megvalósítója lesz a hamisítatlan krisztusi felfogásnak és keresztény erkölcsiségnek — hogyha egyszer a nemzetiszocializmus a kereszténységet a társadalmi élet alapjává helyezi, akkor szükségtelen továbbra is politizálnia. Mért akkor éppen a politizáló papok veszélyeztetnék legjobban az evangélium tiszta igéinek emberekre, hívekre, lelkekre való hatását.

**A nemzetiszocializmus nem programokkal,
hanem cselekedetekkel fog a szociális kérdésekre
megfelelni.**

Nincsen rosszabb belpolitika annál, amely csak ólomlábakon ballag a korszerű követelmények után. Az ilyen ó-konzervatívnek nevezhető politika ugyanis mást sem tesz, mint programokat ad, fél vagy negyedmegoldásokat produkál. Közben azonban áll, mint a dorozsmai vitorla s ha mozog is, egyhelyben tapos. A jó orvos nem habozhat vagy alkudozhat a szervezet létét veszélyeztető betegség esetén s ha kell, sebészi beavatkozáshoz is folyamodik, hogy betegét megmentse.

Az olyan belpolitikai kormányzat tehát a legtökéletesebb, amely szükség esetén nem habozik cselekedni és pedig nem egy kisdéd osztály érdekeinek megfelelően, hanem kizárólag az igazi népnemzeti közérdekűség szempontjából.

S ha valahol, úgy elsősorban Magyarországon van szükség olyan élő és cselekvő nemzetiszocializmusra, amely határozott és azonnali tetteivel a múlt tengernyi mulasztásait hivatott helyrehozni. Mert minden a nemzet érdekeit és jövőjét valóban a szívében viselő kormányzatnak mindennél nagyobb gondját kell hogy képezze, hogy ne kísérleti, hanem bevált módszerekkel igyekezzen a nemzet életerejét és akaratát fokozni.

**Külpolitika és belpolitika egy kell, hogy legyen,
nem pedig kettő.**

Politikusok gyakori vitakérdése, hogy szükséges-e a kül- és belpolitikának a harmóniája, az egyirányú vonalvezetése, habár az eddigi diplomáciai bölcsesség álláspontja az, hogy nem. A régi diplomácia azonban a múlt tapasztalatai alapján állt. A múltban az államok a társadalmi rendszerek egyformasága miatt könnyen lehettek egymás jó szövetségesei, anélkül hogy egymásnak eszmétársai lettek volna.

Napjainkban azonban nemcsak morális, hanem reálpolitikai szempontból is visszás állapot az, ha ilyen fegyvertársi viszonyban álló államok megtapsolják ugyan egymás belpolitikai rendszereit, de azokból a saját államiségükre átvitt értelemben sem kérnek íze-

lított. Pedig az ilyesmi távolról sem lenne még olyan utánzás, amely valamilyen nemzeti büszkeségen csorbát ejthetne.

A haladottabbtól és bölcsébbtől tanulni sohasem szégyen, de szégyen csak azért nem tanulni attól, mert a maradi butaság rártartó büszkesége tiltakozik ez ellen.

Sajnos kormányaink még a közelmúltban is ilyen ellentmondásos külpolitika folytatói voltak, amikor például demokratikus nagyhatalmak segítségével remélték a trianoni békekötés revízióját a zöld asztalnál elérni, anélkül, hogy belpolitikai eszméjükben követni kívánták volna azokat. Csak logikus volt hát, ha ezek a nagyhatalmak szavak és ígéretek jóindulatainál többet nem adhattak.

S ahogyan élénkebben tapasztalhattuk a közelmúltbeli külpolitikánkban, tapasztalhatjuk ezt még most is, habár el kell ismeri, újabb kormányaink már jóval több ily bölcsességi szempontból igyekeznek kül- és belpolitikánkat összhangba hozni. Mégis keveselnünk kell ezen igyekezetüket, mert bizonyos, hogy a legközelebbi világháborúban nemcsak nemzetvédelmi érdekek, hanem világnézeti eltérések is meg fognak ütközni.

Nagyon fontos lenne tehát, ha már most igyekeznénk entente cordial viszonyba kerülni azokkal a nagyhatalmakkal, amelyekkel előreláthatóan közös érdekeknél fogva együtt kell harcolnunk a legközelebbi nagy erőmérkőzésen.

A szörnyűségesen felfújt német veszedelem.

Vitathatatlan, hogy a magyarság függetlenségét évszázadok óta veszélyeztető pángermán veszedelem bizonyos mértékben ma is fennáll. De mindjárt hozzá kell tennünk, csak akkor, ha a magyar nép nem tudná erőit még most az utolsó órákban sem, tökéletes egységbe forrasztani. Ha nem lenne képes esetleg még most sem leszámolni a nemzetnépi fejlődést és haladást gátló liberál-kapitalizmus feudalista nagybirtokrendszerével, a zsidó kérdéssel és a többi szociális problémával.

Csak nevetséges logikátlan és nemzetellenes a hatalmaskodó nagyérdekek részéről tehát az, amikor ennek éppen a fordítottját szeretnék elhithetni a közvéleménnyel. Vagyis azt, hogy akkor fenyegetne bennünket a német veszedelem, ha rendszerváltozásra törekednénk. Oly átlátszó ez a beállítás, hogy foglalkoznunk sem kellene vele, ha nem lenne oly sok politikailag éretlen naiv ember, aki könnyen hitelt adhat ennek a beállításnak a zsidó sajtó mesterkedései és hangulatkeltései következtében.

Kétségtelen ugyanis, hogy a nemzetiszocialista Nagynémetország, a legpéldásabb rend birodalma, aligha nézhetné tétlenül és kihasználatlanul azt, ha rövidesen nem tudnánk olyan nagyobb rendet teremteni a saját portánkon, hogy ezáltal nemcsak fegyveres, hanem stabilértékű és erősen baráti eszmeszövetségesei is lehetünk. Mert, ahogyan a Nagynémetbirodalomnak is szüksége van

és lesz Magyarország komoly szövetségére, úgy Magyarországnak is hatványozott mértékben van szüksége egy olyan nemzetiszocialista Németország szövetségére, amely elvi álláspontjaink azonosága miatt sem fenyegetheti soha magyar nemzeti életünket.

Sose rémüldözzenek tehát holmi német veszedelemtől olyanok, akik csak eltírói és kiszípolozol népnemzeti erőinknek, mert nyilvánvaló, hogy nem a németiségtől tartanak, hanem a rendet tökéletesítő nemzetiszocializmustól. Bezzeg, az igazán idegen eszmét képviselő Habsburgok visszahozatalától sohasem fáztak, mert tudták, hogy azok továbbra is változatlan fenntartói lennének annak a hiányos rendszernek, amelynek ők a legfőbb haszonélvezői és nem az igazi népnemzeti közérdekűségei.

V.

A magyar munkásság sürgős teendője. Válaszúthoz ért a magyar munkásság.

A nemzeti társadalmak szocialista társadalmi rendre való fokozatos áttérési folyamata és törekvése az egész világon megindult. A nemzeti társadalmak belátása a szocialista célkitűzésekkel szemben komoly gondolkodásra kell, hogy készítse a magyar dolgozókat is. Itt a legfőbb ideje tehát, hogy komoly vizsgálat tárgyává tegye a munkásság: csakugyan teljesen őszinte, megbízható és becsületes-e az új magyar nemzeti társadalomnak az az akarása, amely a szocialista célkitűzések megvalósítását nemzeti feladatnak tekinti.

Elismerjük, hogy régi társadalmunkkal szemben joggal lehetett bizalmatlan a magyar munkásság, mert ez a társadalom úgyszólván teljesen kiszolgáltatta a liberálkapitalizmus telhetetlen mohóságainak és embertelenségeinek. Ám a most kibontakozó új magyar társadalom maga mond Ítéletet bűnös múltja felett és teljességgel jóvá akarja tenni annak mulasztásait és bűneit a magyar összdolgozókkal szemben.

Önmaga iránti legfőbb kötelessége tehát a magyar dolgozóknak, hogy komoly meggyőződést szerezzenek arról; vajjon csakugyan igaz és megbízható-e az új magyar társadalom nemzetiszocialista orientálódása?

Mint meggyőződéses szocialista magam is alapos megfontolás tárgyává tettem, hogy teljes bizalmammal csatlakozhatom-e a nemzetiszocializmushoz. S miután mindent vizsgálat alá vettem és meggyőződtem arról, hogy a magyar nemzetiszocializmus mögött semmilyen úri huncutság vagy suskus nincsen, nem lehetett mit haboznom tovább. És most szocialista lelkiismeretességem teljes nyugodtságával vállalom is ez írásomon keresztül a megváltozott

meggyőződése mellett legfelelősegteljesebb kiállást! Méggyőződésem ugyanis arról, hogy szocialista öntudatom számára ez az egyedül helyes konzekvencialevonás. Tiszta meggyőzéssel vallom és állítom, hogy amennyiben szocialista munkástestvéreim is komoly, tárgyilagos tanulmány tárgyává teszik a magyar nemzetiszocializmus programját és képesek lesznek kíméletlen önkritikával leszámolni szociáldemokrata előítéleteikkel, elfogódottságaikkal és babonáikkal, úgy becsületes szocialista hitük szerint ők sem cselekedhetnek másként.

Hazugság, hogy szocialista csak nemzetközi lehet.

Amíg a magyar társadalom elzárkózott a magyar dolgozók problémáinak megoldása elől, magam sem tudtam elképzelni, hogy szocialista meggyőződésemmel valaha is nemzeti alapra helyezkedhetem. Most azonban, hogy a magyar dolgozók összessége, egyetemben a polgársággal belátta, hogy a szocialista célok szolgálásánál és megvalósításánál nagyobb nemzeti feladata nem lehetséges, alig tudom már az ellenkezőjét elképzelni: hogy keresztény erkölcsi és nemzeti alap nélkül is lehetséges volna a szocialista társadalmi rendet megvalósítani.

Nem meglepő, sőt nagyon is érthető, ha Marxnak az öntudatos fajzsidónak, szocialista elmélete számára elfogadhatatlan alapot jelentett a kereszténység és nacionalizmus. Mert hiszen jól tudta Marx hogy ez esetben zsidó faj testvérei nem menthetnék át sajátos érdekeiket az új szocialista társadalmi rendbe, amelynek kialakulását, a kapitalista rendszer végkifejlődése következtében elkerülhetetlennek látta.

Tudta tehát Marx, hogy a zsidóság érdekében a nacionalizmus fejlődő eszméjét még idejében egy másik eszmével kellene pótolni. Ezért kísérlete meg a kapitalizmussal szemben álló munkásosztály bérharc-érdekeinek egyöntetűségét — egy nemzetközi gondolat-eszmévé áthamisítani. Kísérlete azonban, mint ahogyan azt ma már megállapíthatjuk, nem sikerült. Internacionálizmusából nem válhatott internacionális nacionalizmus, még kevésbé materialista hitvallás.

Sőt, a marxizmus évszázados kísérletezése e téren — ellenére annak, hogy az ipari munkásság valóban hinni kezdett abban, hogy nemzetközi érdekeit a tőkével szemben csak nemzetközi szervezetséggel viheti diadalra — éppen az ellenkező eredményt hozta meg. Azt, hogy a nacionalizmus fogékonyabbnak bizonyult a szocialista ideológiával szemben, mint maga a Marx által meghatározott proletariátus. Vagyis mondhatni: a marxizmus dialektikája folytán jutott csak igazi öntudatához és tartalmához a különböző népek nacionalizmusa.

Tény és való, hogy amíg ez a fejlődési folyamat be nem következett a nacionalizmusnál, addig a világ ipari munkásságának

csak az internacionalizmus e gondolatán keresztül lehetett kapcsolata egymáshoz. Amióta azonban a szocializmus ügye a nacionalizmus főügyévé vált, semmi szüksége többé sem az ipari sem más munkásságnak az internacionalizmus erőltetett és értéktelen kapcsolataira.

Mert merően más az új nemzeti társadalomnak a nacionalizmusa, mint amilyen a régi feudal-kapitalista burzsoá társadalom nacionalizmusa volt, amely egyoldalúan hamis és népellenes osztálynacionalizmus volt csupán. Az új nacionalizmus ezzel szemben a népnemzeti összesség ama nacionalizmusa, amely nemzeti közérdekbeütközőnek mond minden osztályellentétet és a szocialista társadalmi rendet, minden nemzeti boldogulás alapjának tekinti. Mert az új nacionalizmus tudatában van már annak, hogy szocializmus nélkül nincsen igazi nacionalizmus, s hogy szociálnacionalizmus nélkül menthetetlen pusztulásnak van kitéve egy nemzet különösen akkor, amikor a többi nemzet már áttért vagy áttérőben van a szocialista igazságok társadalmi rendjére.

Ha tehát mindezeket a tényeket és megváltozott adottságokat figyelembe veszi a keresztény vallású szociáldemokrata munkásság, úgy be kell látnia: semmi értelme többé annak, hogy makacsul ragaszkodjék egy olyan természetellenes ideológiához, mint amilyen az internacionalizmus.

**„A magyar munkások ne egy beteg párthoz,
hanem csupán szocialista meggyőződésükhöz
maradjanak hűek.**

Sok szociáldemokrata magyar munkás abban a téves feltevésben él, hogy szocialista meggyőződését árulná el, ha a zsidó szociáldemokrata pártnak hátat fordítana. Pedig igazán csúful néznénk ki, ha a szocialista álláspontot csak a zsidók által vezetett szociáldemokrata párt képviselhetné.

Pedig ha a magyar munkásság bekapcsolódna a korszerű fejlődésbe, éppen az ellenkezőjét bizonyíthatná be: azt hogy elsősorban szocialista és csak utolsósorban szociáldemokrata. Mert azáltal, hogy szubjektív gyengeségből az álszocialista szociáldemokrata pártnak marad híve, csak amellet tesz szomorú bizonyosságot, hogy nem öntudatos, nem meggyőződéses, következként nem fejlődőképes szocialista.

A magyar munkásoknak érezniök kell végre, hogy miként egy vesztett háború után elkerülhetetlen a forradalom, úgy a szociáldemokráciából való kiábrándulás után is elkerülhetetlenül nemzetiszocialistává kell válniök. Mert a magyar munkásoknak igen is fejlődni tudó szocialistáknak kell lenniök, nem pedig olyan konok konzervatívoknak, akik sem hallani, sem látni nem akarnak újat és az ökor következetességével járnak továbbra is ahhoz

A szociáldemokrata eszme-vályúhoz, amely csak pusztulást és tragédiát, nem pedig megváltást hozott a számunkra.

Végeredményben mellékes és másodrendű kérdésnek kellene tehát lennie a munkásság számára annak, hogy a magyar dolgozók szocialista társadalmi rendje milyen úton-módon és milyen párt révén valósul meg!

A magyar munkásságnak semmi veszteni valója sincs tehát akkor, ha a szociáldemokrata pártot — amely évtizedek óta visszaél a bizalmával, otthagya. Vesztes, jobban mondva pótolhatatlanul vesztes csak akkor lenne, ha szocialista meggyőződését hagyná cserben.

Érthető, ha bizalmatlanok a magyar munkások és parasztok.

Mert hiszen bizalmatlanságuk nem a tudatlanságuk, hanem a múlt tapasztalatai alapján szerzett tisztánlátásuk következménye. Különösen pedig a szocialista munkásokéé. Elvégre éppen elég példáját láthatták és látják annak, hogy a politizáló urak mennyire megbízhatatlanok elvi szempontból, mennyire érdekpolitikusok csupán, amikor politikai pályájukon nem a közérdekű kötelességteljesítés normáját szolgálják, hanem csak egyéni hasznaikat hajszolják.

Csodálkozhatunk-e hát azon, ha végezetül saját magunkkal szemben is bizalmatlanok lettek a magyar szociáldemokrata munkások, rádöbbenve arra, mennyire tévedtek, amikor azokat tüntették ki bizalmukkal, akikről feltételezték, hogy méltó és harcos vezérei lesznek a szocializmusnak? Bizony, joggal bánthatja ön? érzetüket, hogy ennyire félrevezethették őket. Pedighát ez is csak őket igazolja, az ő becsületes mivoltukat, amelyet vezéreikről is feltételeztek.

De mivel az ilyen csalódások rendszerint pesszimistává és passzívakká teszik az embereket, érthető, ha most, noha megtűrt, ímmel-ámmal elfogadott vezéreikben sem bíznak már, a nemzetszocializmussal szemben is tartózkodóan óvatossak még. Pedighát a nemzetiszocializmus számos példával igazolhatja nekik máris, hogy szocialista Ígéretei nem maradnak Ígéretek.

Hiszen láthatja a magyar munkásság, hogy a nemzetiszocialisták nyílt sisakkal harcolnak, nem pedig úgy, ahogyan a szociáldemokraták, akik suttogva rebesgetett titkos programot is hirdetnek. Mert éppen ez a suttogott programjuk az, amellyel a leggyalázatosabb bolondítást űzhették és űzhetik. S mert az ilyen suttogott program csak arra jó, hogy valahogyan szépítse még a szocialista etikával ellentmondó nyílt szereplésüket, amelyet e suttogások közepette olyannak tüntettek fel, mintha az csupán a burzsoázia félrevezetését kívánná szolgálni... Pedig tudhatná már

a magyar munkásság, hogy a szociáldemokrácia suttogott programja épp olyan ámitás, mint a nyílt programja.

Népszaváék erőltetett beállításainak egyetlen magyar munkás se üljön fel többé.

Kötetekre menő tanulmányt lehetne írni arról a sziszifuszi erőfeszítésről, amellyel szociáldemokratáék igyekeznek kintverejtkezve, befeketíteni, félremagyarázni a magyar munkásság és polgárság új szocialista megmozdulását, a nemzetiszocializmust. De hiába hazudoznak, ferdítenek, fújnak fel jelentéktelen dolgokat és hallgatnak el fontosakat, a szocialista öntudatú magyar munkásság nem hajlandó többé olyan elfogultságra, hogy kizárólag az ő hirszolgálatukat és az ő elvi hirdetéseiket hallgassa meg. A magyar munkásság tárgyilagosan, az igazságnak megfelelően fog végre meggyőződni a nemzetiszocialisták programjának becsületes szocialista voltáról.

A bekezdő soraimban már említett oknál fogva, nincs szándékomban külön foglalkozni most a szociáldemokrata hangadók szenvedélyes dühvel felénk fröcskölt pizskolódásaival és politikai handabandázásaival. Semmi értelme annak, hogy ezt tegyem, mert a zsidófajiségben nem érdekelt és tárgyilagosságra törekvő tájékozottságukat nemcsak Népszaváékból merítő szocialista magyar munkások értelmi fokán múlik, hogy tisztán lássanak a dolgok között. Ő reájuk kell bízunk, hogy maguk győződjenek meg arról, mennyire igaz vagy nem igaz, hogy a nemzetiszocializmus csupán a polgári középosztály mozgalma, hogy mi, a zsidók liberálkapitalista rendjét csupán egy keresztény nacionalkapitalizmus rendszerével kívánjuk-e felcserélni, hogy mi a magyar munkásságot csupán kalandor politikai eszközként akarjuk-e felhasználni, ... hogy mi csak zsidókérdést ismerünk-e? S hogy mi azt akarjuk vagy am azt nem akarjuk és így tovább...

Ismétlem, szükségtelen hogy feleljek most ez alaptalan vádakra, mert ha a magyar munkások becsületesen a tárgyilagos igazságra törekszenek, akkor felesleges akár egyetlen szóval is felelnem rájuk. Ha pedig konokul elfogultak akadnak közöttük, akik nem akarnak a tárgyilagos igazsággal megismerkedni, akkor meg azért feleslegesek a megfeleléseim, mert eleve nyilvánvaló, hogy az ilyen konokokkal szemben azoknak sem lehet meggyőző erejük.

A nemzeti szocializmus ellenfeleinek seregszemléje.

Nem nehéz előre megállapítani, hogy kikre számíthatnak a nemzetiszocialisták s hogy kik lesznek politikai ellenfeleik az az utolsó percekig. Csak azt kell vizsgálat tárgyává tennünk, hogy miféle érdekeket fognak szolgálni és miféleket fognak megsemmisíteni győzelmük után és máris adva van áttekinthető hadihelyzetük.

S mivel tisztában vagyunk azzal, hogy táborunkba jönnek mindazok, akik becsületesen szocialisták, igaz nacionalisták, igaz keresztények és igazságszeretők, azzal is tisztában vagyunk, hogy kik is lesznek hát az ellenfeleink.

Szinte felesleges felsorolni őket ezek után. Mégis megemlítem őket, hogy legkisebb kétségeink se legyenek velük szemben, ellenséges érzelmeiket illetőleg. S nehogy egyetlen testvérünk is kísérletet tegyen arranézve, hogy belátásra bírja őket, mert olyanok ők, akikkel semmiféle tárgyalásoknak sem lehet helye, miután nem meggyőzni, hanem csak legyőzni lehet őket.

Nem vagyunk elbizakodottak velük szemben, tudjuk jól, hogy most még igen erősek s hogy még kemény és áldozatos harcot kell vívnunk ellenük. A történelem tanúsítja ugyanis, hogy a hatalmon levők a nagy érdekek önző élvezői mindig elbizakodottak és soha sem belátók az igazságokkal, a korszerű eszmékkel, a szociális szükségszerűségekkel, a nemzeti közérdekekkel és a nemzet nap-szamosainak legelemibb életjogaival izemben.

Ellenfeleink közül elsőnek a liberálkapitalista társadalmi rend érdekeltjeit kell megemlítenem. Azután az egyes hazafiatlanul önző nagybirtokosainkat. Majd a mindenáron politizálni és politikai súllyal bírni kívánó főpapokat. Legdühösebb és legveszedelmesebb ellenfelünknek kell számítanunk magától érthetődően a világhódító terveiben megzavart zsidófajt. Aztán a létalapjukat féltő zsidószióciáldemokrata szatócsokat, úgyszintén a dogmatikusak és a bigottak nagy rétegét, valamint a farizeuskodó kalandor-politikus strébereket, akik mindenhová szaglászgatnak, ahol úgy vélik, talán halászgathatnak. És no persze: végezetül az atheista kommunistákat.

Amint láthatjuk tehát ellenfeleink számszerűleg is elég tekintélyes táborot képviselnek. Hátrányuk velünk szemben csak abban van, hogy soha sem lehetnek oly egységesek, mint mi, mégha mindjárt 5-6 féle pártszervezkedéssel is versenyzőnk abban, hogy melyik szervezettségünk ér előbb célhoz. Viszont kétségtelen az is, hogy ellenfeleink szervezeteink és táborunk növekedésének az arányában egyre szorosabb szövetségre fognak lépni egymással, csak hogy megbirkózhassanak velünk.

Arra azonban, hogy minket magyar nemzetiszocialistákat legyűrhessenek, semmi kilátásuk már. Legfőként azért nem, mert a világpolitikai helyzet is egyre inkább a nemzetiszocializmus javára változik, s mert hatalmas fegyverszövetségeseink: Németország és Olaszország, máris nemzetiszocialista, illetve fasiszta államok.

Csak a nemzeti szocializmusnak lehet joga a szociáldemokrácia írmagjában való kiirtására.

El kell ismernünk a szociáldemokrata pártnak is volt valaha hivatása. Legfőként azonban a munkásság szakszervezeteinek. Ez kétségtelen. Mert a múltban valóban magukra voltak hagyatva a

munkások és sem polgárság, sem a kormányok nem sokat törődtek velük.

Most azonban, hogy megszületett végre, az egységes nemzeti társadalom szocializmusa és ennek nyomása alatt a kormányok mind sűrűbb szociális reformjának korszaka és mert a nemzetiszocialisták már olyan hatalmas tömegeket képviselnek az országban, amelyek sokszorosán felülmúlják a még megmaradt és egyre csökkenő szociáldemokratákat és más ellenfeleiket, semmi szükség többé arra, hogy a szociáldemokrata párt, munkás-érdekek szószólója legyen.

Sőt, az a helyzet ma már, hogy a szociáldemokrata pártot magának a szocializmusnak az érdekében rövidesen és végérvényesen be kellene szüntetni. De — s ezt hangsúlyoznunk kell — annak megszüntetéséhez kizárólag a nemzetiszocialistáknak lehet komoly elvi és erkölcsi joguk. Mert kizárólag csak ők válthatják fel hatványozott értékben, mint teljes és becsületes szocialisták, a szociáldemokrácia elzüllött félszocialistáit.

Magyar munkástestvéreim, fel a végső küzdelemre!

Egy utolsó nemzettársadalmi harc kezdetén állunk. Egy minden eddiginél elszántabb és megalkuvást vagy megtorpanást nem ismerő hősiesség előtt. Magától értetődik, hogy a nagy korszakdelemből a magyar munkásság, mint nemzetünk legértékesebb építőereje sem maradhat ki. Annál kevésbé, mert végre az egész magyar dolgozó társadalom, a polgárság is magáévá tette annak a harcnak szocialista célkitűzéseit, amelyet a munkásság egyedül úgy sem tudna győzelemre vinni. A közelmúlt történelme is azt bizonyítja, hogy még ahol forradalmi úton is tudta célját elérni, minden esetben csak a haladó szellemű és szocialista polgári értelmiség kézfogásával érhetette azt el.

Azt kell hirdetnem tehát a magyar munkásságnak, ne késlekedjen többé egyetlen percig sem otthagyni a maradék töredékeiben is árulásokkal, gyáva oportunizmussal, felelőség előli kibúvásokkal operáló, cselekvésektől remegő és a nemzet közösségéhez hozzáférni képtelen, zsidók vezérelte szociáldemokrata pártot. Mert csak erejét és idejét fecserli el, ha a zsidó kapitalizmus szolgálatában álló, munkás elégedetlenségeket „leszerelő” és az igazi szocializmus elveit következetesen eláruló szociáldemokrata pártban marad, a zsidó fővezérek vazalusaként... Félre tehát a tehetetlen tanácsstalansággal és ne tűrje tovább a munkásság, hogy a szocializmus szent célkitűzéseit is kisajátíthassa a zsidóság a maga körmönfont és alacsonyrendű érdekei számára.

Siettesétek nyílt és gyors állásfoglalástokkal annak a végnapjait élő ál szocialista párt kimúlását, amely különben is évek óta csak a zsidó kispolgárok demokrata pártja. Ne éljétek meg még mint szociáldemokraták amaz időt, hogy a nemzetköziség e áldemokráciája közös fronton harcoljon a kapitalista és feudális

rendszerrel, mint fegyver- és érdektársával, az osztálytalan társadalmi rendet megvalósítani készülő magyar nemzetiszocialisták ellen. Ne habozzatok többé férfias önkritikával bevallani, hogy illúzióitokban mindig többet és nagyobbat gondoltatok e párt mögött, mint ami valóban mögötte van, s hogy ami mögötte áll, nem egyéb mint a zsidófaji öntudat nagy világüzlete.

Szeretett kedves Munkátestvéreim, régi Eszmetársaim, öntudatos szocialista Barátaim! Arra kérlek tehát benneteket én, aki 10 évvel ezelőtt, mint közalkalmazott, egzisztenciámat kockáztatva, csupán irántatok érzett megbecsülésből és szolidaritásból, meggyőződéses szocialista közkatonaként soraitok közé álltam — nem azért, hogy vezérkedjek, hanem kizárólag azért, hogy legközvetlenebb harcaitokból is kivegyem a részemet — igyekeztek tárgyilagosak lenni, gondolkozzatok és cselekedjtek !!!

Nem kérlek többre Benneteket, csak erre... Mert tudom, hogy ha csupán e szerény kérésemnek is eleget tesztek, *úgy* utatok rövidesen a nemzetiszocialisták táborába vezet. És pedig ugyanazon okok következményeként, mint amelyek annakidején a szociáldemokrácia karjaiba, illetve karmaiba sodort benneteket. Lásátok a példát: a német és osztrák szociáldemokraták és kommunisták hatalmas milliós tömegei szinte kivétel nélkül a legőszintébb meggyőződéssel nemzetiszocialisták lettek! Mert nem igaz, ezerszer nem igaz, hogy a szocialista fronton való ezen nagy átömörülés megfélemlítettség vagy kényszer eredménye volna. Hiszen ilyen nagy tömegeket nem lehetne a legkiterjesztettebb választói jogosultságnak gyakorlása útján annyira eltüntetni, mint ahogyan valójában eltűnt.

De arra is kérlek Benneteket, jól nézzétek meg egymást, amikor e könyvemben összefoglaltak felett gondolkozni ős beszélni fogtok. Mert vigyáznotok kell arra, hogy zsidó „elvtárs” ne legyen köztetek. Mert hiába, el kell ismerni, zsidó „elvtársaitok” annyira ügyesek, annyira értelmesek és ravaszok, hogy néhány aljas célzatú kérdéssel néhány perfidül gonosz rágalmozással vagy megvilágítással ismét megzavarhatják tisztuló látás tokát s habozókká ehetnek megint.

S legyetek tisztában azzal is, hogy előttünk nemzetiszocialisták előtt mitsem számít majd az, hogy szociáldemokraták vagy akár kommunisták is voltatok, ha egyszer meggyőződhetünk arról, hogy felfogástok őszintén megváltozott. Mert mindig fogjuk tudni méltányolni azt, hogy mégsem jártatok hiába ezen évtizedekig tartott tévelygési vándorutakat, ha végül is hozzánk a nemzetiszocialisták táborába hoz benneteket az őszinte meggyőződés ereje.

Cselekedjtek tehát és jöjjetek mielőbb sorainkba ti is, akik még ott maradtatok a túlsó oldalon.

Hogy velünk együtt teremthesetek végérvényesen rendet ezen az ősi magyar ugaron, melyet hazaárulók és betelepedett idegenek tétek milliányi dolgozó magyar testvérünk számára honatalanná.

Jöjjetek, hogy végre közös összefogással teremthessük meg azt az új magyar sorsközösséget, azt a népnemzeti közéletet, amelyben egyszer s mindenkorra biztosítva lesz minden magyar munkakerő számára a legbecsületesebb érvényesülési *szabadság*, a legmegértőbb és legszeretetteljesebb *testvériség* és a legigazibb boldogulási *jogegyenlőség*.

Jöjjetek tehát haladéktalanul! Férfias elszánással akár a leghősibb harcra, ha netán ilyenre is szükség lenne. Mert döntő igazságot fejez ki az a megállapítás: „Minden eszme csak annyit ér, ahány ember érte akár meghalni is kész!”

Éljen a magyar nemzetiszocializmus!